

Garzó László

Álomkór

(novellák)

© Garzó László, 2010.

TARTALOM

Előszó

Vanília orchidea

A Lélek szava

Új Éden

Neszték az igazság

Cyrus

„Jött értem a fekete hajó / Jött értem fekete vizen. Álom-királyfit, vitt, tova vitt”

Karinthy Frigyes

Előszó

Az eddig megjelent hat kötet hagyományait kívánom most is folytatni. Ám mégis más most ez a kötet. Részint azért, mert utolsó két novellája: a Nesztek az igazság és a Cyrus visszatekint az első kötet, az Ötödkor, a Rendszer tökéletes c. novellájára. Annak előzménye, illetve lezárása. Így alakul ki a kerek egész történet, a Holló trilógia. Ez a trilógia egy kissé szokatlan, abban a tekintetben, hogy kezdetben megfogadtam, hogy nem írok folytatásokat a már elkészült novellákhoz. Ám mégis valamiért folytatásért kiáltott az akkor megkezdett gondolat. Most úgy érzem, sikerült egy igazi mítoszt teremteni azzal, hogy létrejött ez a trilógia. Van kezdete és vége. Úgy gondolom, megérte folytatni. Ezért azután rendhagyó a kötet, hiszen a Holló történet egyik fele egy másik kötetben van.

Magam sem gondoltam volna, hogy eljutok a 7. kötetig, s szinte hihetetlen, hogy már 35 novella van a hátam mögött. Ez nem kis feladat. Évről évre, novelláról novellára valami újat kell mondani. A témakör ugyanaz, mint azt a kedves Olvasóim is tapasztalják, de mégis ki kell találni valami olyat, amiről eddig még nem esett szó, vagy ha szó is esett, akkor más nézőpontból. Nehéz munka.

Ugyanakkor hálával tartozom azoknak, akik már több mint 6 éve kitartanak mellettem, és rendszeresen olvassák a műveim. Köszönet illeti őket kitartásukért. Egyben remélem azt is, hogy élvezik történeteim. Tudom, néha nem könnyű, s biztosan vannak novellák, melyek nem a legjobban sikerültek, de én remélem, hogy azért gyöngyszemek is akadnak közöttük, melyek befogadó lelkekre találnak.

Tagadhatatlanul nagy kedvencem lett a Holló trilógia, de e mellett nem szabad megfeledkez-nem arról, hogy még másik 3 mű is helyet kapott ebben a kötetben. Ezek közül a Lélek szava az, amely közel áll a szívemhez. Ebben a történetben a kelet és a nyugat találkozik. Kelet vágyai és álmai, ezernyi mesével teleszöve, megérintik a nyugati embert, aki a görög filozó-fián nevelkedett. Rabul ejti őt. Amikor több mint 2000 éve elvitték a görög kultúra lángját keletre, az másként lobogott. Ez a novella is arról szól, hogy egy nyugati ember hogyan látja azt a különös világot, s miként hat rá.

Ismételten csak remélni tudom, hogy novelláim tudnak újat mutatni a már jól megszokott témakörben, s élvezetes bepillantást engednek abba, ami a fejemben és a lelkemben él. Jó olvasást kívánok!

- Garzó László -

Kecskemét, 2010.

Vanília orchidea

Különös nyáréjszaka volt. A tejút halványan derengő sávja átszelte az égboltot, s valami nehezen megmagyarázható érzés szállta meg Markot, amint a sötétben bámulta. Talán magához hívta őt a messzi távol. A nagyváros messze volt, szeretett kijönni ide a csillagos égbolt rezervátumba, ahol semmi sem zavarta őt a szemlélődésben. Éppen most tetőzött a Delta Aquaridák meteorraj. Talán kívánhatott volna valamit. Lehet, hogy titkon így is volt. Eközben a Föld körül keringő dokkban már javában épült a Iustitia. Az űrhajót csillagközi utakra szánták. Úttörő vállalkozás lesz az emberiség történetében. Akkor tervezték el ezt a nagyszabású vállalkozást, amikor megtalálták az első Földhöz hasonló égitestet egy idegen csillag körül, s kiderült róla, hogy élet van rajta. Sok éve már. Mégis a láng, melyet Prométheusz lopott le az égből, oly elevenen ég. Meglehet, hogy soha ki nem alszik immár, sőt elviszik egy távoli bolygóra is, hogy fényével beragyogja azt a világot is. Amióta a tervezetet megismertették a nyilvánossággal, sokan kijárnak a rezervátumba, olyanok is, akiket elvakítottak a roppant városok fényei, itt megnyugvásra lelhetnek, s elgondolkozhattak a lélek dolgain. Meglehet, hogy így volt ezzel Mark is.

A város a lét e megszentelt oázisa aközben élte a maga életét rendületlenül, s hirdetett új és új álmokat. Ezek az álmok formálták az emberek életét, tetteit és gondolatait. Ilyen álom volt Iustitia is. Mark képzeletét is megragadták még kisgyermek korában, azóta minden nap eszébe jut. A Világszövetség sok kilométer magas toronyépületében a Szövetségi Tanács ülésezett, mely az egész Földet képviseli.

- Hölgyeim és Uraim, az infotároló kristálylemezeken önök előtt áll a jelentés, melyet az Űrhajózási és Űrkutatási Bizottság készített!

A beszámolót a központi kivetítőn is láthatták.

- Íme a távoli világ képe, melyet a Galilei űrtávcső készített - folytatta a felszólaló.

Hangos taps fogadta.

- Mérnökeink és tudósaink a bolygó színeképét elemezve arra a következtetésre jutottak, hogy az életre alkalmas, s az minden bizonnyal meg is jelent. Ezért hát kezdetét vette az álom. A cél az volt, hogy egy napon eljussunk oda. Mint mindannyian tudják, 20 éve egy űrszondát küldtünk oda, melynek képei és elemzései visszaérkeztek hozzánk. Átadom a szót a Iustitia projekt vezetőjének.

Újra taps következett.

- A főtitkár úr helyesen foglalta össze az eddig történeteket. Az űrszonda minden várakozást felülmúlt, ezért már a kezdet kezdetén felmerült a gondolat, hogy embereket szállító űrhajót is eljuttassunk oda. Ezért elkezdtük építeni a Iustitia-t. Néhány hónap, s útjára indulhat az emberiség követeként.

- Éljen, éljen! - kiabáltak be többen is.

Lassan hajnalodott, Mark már ismét a nagyvárosban volt, mely életet ad. A szikrázó napsütés szétszóródott az üvegtoronyokon. Az óriáskivetítők már a Newscom híroldalát közvetítették, mely beszámolót adott a Szövetségi Tanács késő esti üléséről. Minden olyan jónak és szépnek hatott. Mint a mesében. De azért voltak a tervnek ellenzői is. Ők egyre hangosabban követelték, hogy állítsák le a projektet. Azt mondták, hogy az emberiségnek semmi keresnivalója azon a messzi bolygón. Mark nem hitt ebben. Benne ott élt Prométheusz lángja. Várt valakire,

miközben a felhőket bámulta, egy hasonlókorú fiúra, aki fontos tisztséget töltött be a projektben. Azután megérkezett.

- Van hír? - kérdezte Mark.

- Igen. Elfogadták a jelentkezéstedet, ott lehetsz a Iustitia fedélzetén.

- Tudod, minden vágyam ez volt.

- S nem félsz a kihívástól?

- Nem hinném.

- Utatok a Földről szemlélve 10 évig tart majd, s ha nyomban haza üzentek, annak megérkezése újabb 10 év.

- Felfogtam.

- Nehezen értelek téged.

- Ez egy olyan kaland, mely csak egyetlen egyszer adódik egy ember életében.

- Ez igaz.

- S miért döntöttél úgy, hogy te is mennél? Mihez akarsz ott kezdeni?

- Ha élet van, talán civilizáció is.

- Én nem hiszem. Rádiójeleiket már évtizedekkel ezelőtt felfedeztük volna.

- Miért gondolod, hogy civilizáció csak akkor lehet nagy, ha rádiójelekkel kommunikál?

- A technikai fejlettség alapkérdése ez.

- Meglehet.

- S mitől vagy olyan biztos, hogy értelmes élet is van ott?

- Ez csak egy titkos vágy.

- Titkos vágy... - ismételte meg a fiú. - S mire mennék ezekkel a vágyakkal?

- Ezek a vágyak és álmok táplálják az emberiség lelkét.

- És a tiédet is.

Mark csak bólogatott.

A rendületlenség látszata ezekben a hónapokban csupán illúzió volt. A világ változik, folyton új és új gondolatok járnak át. Meglehet, hogy furcsa, de semmi szokatlan nincs benne. Most minden múlandó. A percek és a pillanat némán folyik tovább, a kivetítők villódzása csendes örület, s egyszerre csak beköszönt az új kor. Az is lehet, hogy tikon jön el, s eleinte észre sem venni.

Mark és a fiú megindultak a város tengelye mentén. A forgalom nyüzsgése, akár a méhek dala vegyült a szélbe. Élt, és épült, s hirdetett álmokat. Egy térré szélesedett ki az utca, ahol fák nőttek, s az épületek sziluettje körülhatárolta a létezés színpadát.

- Lehet, hogy hülyeségnek hangzik, de újra megkérdezem, mihez akarsz ott kezdeni? Az út és a roppant távolság nem riaszt el?

- Tudhatod te is, hogy a relativisztikus fizika értelmében számunkra a fedélzetén csupán néhány hónap lesz az út.

A fiú bólintott egyet.

Majd Mark folytatta.

- Igaz, hogy olyanok leszünk, mint az új horizontok hajósai, távolra szakadunk, és egyedül leszünk, de tetteink úttörő tettek lesznek, melyek talán örökre megváltoztatják az emberiség történelmét és gondolkodását.

- Meglehet.

Teltek a hetek. A város olyanná lett, mint elfeledett világok hírnöke. S eljött az a pillanat, amikor elkészült a Iustitia. Felavatása ünnepélyes esemény volt. A világ vezetői egyként ünnepelték önnön tettük nagyszerűségét. Az indulás előkészületei azonban még egy hetet vettek igénybe. Ez az egy hét olyan lesz, mint valami várakozás, mely elfojtott érzelmeket szül. Ez azonban semmi lesz ahhoz képest, amennyi az a 20 év, mely alatt megérkezik az első üzenet. Felnő majd egy nemzedék. Már Mark is javában készült az útra. A Föld körül keringő űrállomásra sorra érkeztek meg az expedíció tagjai, hogy azután átszálljanak a Iustitiára. Vonalkódok alapján léptették be őket a rendszerbe. A Föld kéken izzó félgömbje látszódott a beszállócsarnok átriumján keresztül, s a hosszú folyosó végén ott látszódott a Iustitia. Merész formatervezése az emberi képzelet úttörő terméke volt. Két lány beszélgetett. Talán valami fontosról, vagy csak az életről. Megszólították Markot.

- Láttalak már téged korábban is. Te is a küldetés tagja vagy?

- Igen - mondta Mark.

- Az én nevem Caroline. Üdvözöllek.

- Várjátok már ti is az indulást?

- Igen, de talán az érkezés izgalmasabb lesz.

- Meglehet. Bár az űrszonda nagyon sok képet és adatot közvetített. Olyan, mintha már félig ismernénk azt a bolygót.

- Ez naiv feltételezés. Rengeteg titok van még ott.

- Talán.

- Biztos - erősítette meg a lány.

Elérkezett a nagy pillanat, mely történelmi mérföldkő lesz. Az űrhajó elindult. Kifutott a dokkból, s beindította hajtóműveit. Mark és Caroline a többi projektben részt vevővel együtt nézték, amint a Föld lassan kicsi ponttá zsugorodott össze. Később az aulában találkoztak ismét. Ez a hely amolyan béke szigete volt az űrhajó fedélzetén, növények zöldje alkotott kontrasztot a műanyag felületekkel.

- Nézd, vanília orchidea! - mondta a lány. - Milyen szép, s milyen erős, bódító illata van.

- Valóban - intett a fejével a fiú.

- Múltkor félbe maradt egy beszélgetés közöttünk.

- Gondolod?

- Szerintem igen. Hiba volna azt feltételezni, hogy egy űrszonda alapján ismernénk egy bolygót. Így volt ez a Naprendszer esetében is.

- Igazad lehet - ismerte el Mark.

- Minden csak akkor kezdődik el, amikor megérkezünk...

- Szeretted az orchideákat? - terelte másra a szót a fiú.

- Miből gondolod?
 - Abból, ahogyan felismerted a vanília orchideát.
 - Nem tagadom, ismerem, és szeretem is őket.
 - Miért?
 - Te ismersz olyasvalakit, aki a szépet nem szereti, s a természet csodái iránt ne mutatna érdeklődést?
 - Csak nem botanikus vagy?
 - De.
 - Érdekes lehet - mondta elbambulva Mark.
- Világosbarna hajtincsei árnyékokkal tűzdelt vonalakként kuszálódtak össze. Szeme zöldje a virágok zöldjére emlékeztetett.
- Igen, valóban érdekes munka - válaszolta a lány, majd folytatta. - Csak kár, hogy a Földön a fajok többsége már csupán a génbankokban lelhető fel.
 - Kár - hűmmögött Mark.
 - Hogy mit mondasz?
 - Semmi, csak akkor te biztosan azért vagy itt, mert új, eddig ismeretlen életformák után kutatsz, melyek talán növények.
 - Bravó, erre magadtól jöttél rá?!
 - Most megbántottalak?
 - Te?! Ugyan már!
- Mark arcára valami szomorúság ült ki.
- S te miért vagy itt?
 - Engem a civilizációs tudományok tanszéke küldött a Szövetségi Egyetemről.
 - Tehát te vagy itt az, aki azt reméli, hogy értelmes élet van a bolygón.
- Mark csak bólintott.
- Szóval vanília orchidea... - tűnődött a fiú.

A napok észrevétlenül peregtek hetekké összeállva, kirajzolva a fedélzeti idő világvonalát. Ezek a hetek azonban a földi megfigyelő számára évek voltak a relativitás törvényének engedelmeskedve. Azután a közel fénysebességre gyorsult űrhajó lassulni kezdett. A fedélzeten a várakozás szülte izgalom egyre fokozódott, mígnem egy vörös csillag rendszerébe érkeztek. Körülbelül egyharmad naptömegű volt. Körülötte keringett a bolygó, melyet Argonak neveztek el. Gyönyörű kék légköre volt, s két nagy holdja. A Iustitia pályára állt körülötte. Furcsa kontinensek és tengerek alkotta félgömbje barátságosnak tűnt. Civilizáció nyomát azonban sem a műhold, sem most ők nem látták. Eljött a nagy pillanat, amikor az ember megtette az első csillagközi utazást. Mindenkit valami elégedett boldogság töltött el, mely ebből a tényből táplálkozott. Milyen különös, milyen furcsa most ott állni az űrhajó aulájában, figyelve az Argot.

Valamivel később, amikor elkészültek a gyorstesztek, megkezdődött a leszállás. Egy fennsíkot választottak, ezt ítélték a legalkalmasabbnak. Kint állva és belélegezve a levegőt,

talán azt is hihették volna, hogy minden olyan szép és jó. Maguk sem tudták, mit tartogat a jövő, mintha ajándékba kapták volna ezt a bolygót. A legénység tagjai javában szorgoskodtak, mialatt Mark csak bámészkodott. A holdfelkeltét figyelte.

- Látom, elragadott - szólította meg Caroline.
- Másutt járnak a gondolataim - felelte.
- És hol van az a másutt?
- Néha magam is szeretném tudni.
- Ezt nem egészen értem.
- Tudod, nincs egy konkrét hely, inkább egy szimbólum ez, egy világ, mely talán sehol sem létezik.
- Értem. Szóval bárhol is vagy, az sosem jó.
- Mondjuk.
- Ezért vállalkoztál a feladatra? El akartál jönni a Földről... egy ismeretlen világba...
- Talán.
- De meglehet, hogy talán majd most, e kivételes lehetőség által.

Caroline tudta, hogy miről beszél. Az álmok és vágyak vonzereje elragadhatja az embert, ha az egyszer csak testet ölt. Hiszen az Argo bolygó szélesre tárta a lehetőségek kapuját. Egy darabig még beszélgetett Caroline és Mark, majd a fiú magára maradt. A vörös törpecsillag, akár valami rubin, végigvonult az égen, s az árnyékok megnyúltak. Furcsa hangok vegyültek az éjszakába, mely Mark számára nyugtalan volt. Mintha megszólította volna őt valami vagy valaki itt ezen a bolygón. Egy hang, egy árnyék a sötétségben. Talán csak suttogott, de az idő múlásával ez a suttogás egyre erősödött. Egy érzés költözött a fiú tudatába, mely a kék levelű fák felől érkezett. Kedve lett volna beszélgetni a sűrűbe, de valami visszatartotta őt. Talán a félelem, talán a tiltás. Az álom, mely a sötétség leple alatt megtalálta őt egy sárga láng képében, olyan valóságos volt. Arcába ragyogott, ráloccsant a fénye, zöld szemében ott tükröződött. Makacsul és kitörölhetetlenül.

Korán volt, reggel. Minden olyan álmosan kezdődött. Az a megélt vízió azonban múlni nem akart. Beleégett Mark lelkébe. Egyre csak magához hívta őt a késég, mely a fennsík alatt elterült.

- Furcsa vagy ma reggel, de ezen már nem lepődöm meg - kezdte Caroline.
- Tényleg.
- Mi bánt?
- Egy álom, mely hív, oda a kék erdőbe. Fák azok egyáltalán?
- Azt hiszem, valami olyasmik.
- Vanília orchidea...
- Honnan jutott ez most eszedbe? - kérdezte meglepődve a lány.
- Magam sem tudom.

Lassan kezdett kirajzolódni az expedíció tervezete. Felderítőegység kiküldését tervezték a fennsík környezetében elterülő erdőbe. Minden ismeretlen még. A bolygó körül keringő műhold megfigyelései csak a kezdetet jelentették. Most kezdődik minden, ahogy azt egyre

többen mondták. A felderítők egyre bentebb hatoltak, megcsodálták az Argo tájait. Ez egy egészen más világ volt, semmihez sem fogható. A Naprendszer is sok csodát tartogatott a telepeseeknek anno, de amit itt találtak, az egy a földitől teljesen eltérő ökoszisztéma. Furcsa állatok, növények. A terepviszonyok viszont a Földre emlékeztettek. Újra és újra nekivágtak a sűrűnek, megkezdődött a tudományos munka. Civilizációra utaló jelek nem voltak. Markot mégis nyugtalanította valami. Nem hagyták őt a képek és az érzések, az éjszaka látványa. Mintha folyton hívná őt valaki vagy valami. Megmagyarázhatatlan ez az egész. Honnan ered a suttogás, s vajon mit akarhat mondani? Mert úgy tűnik, szólni kíván ismeretlen nyelven a tudatalattiba férkőzve. Minden olyan bonyolult most még, csak remélni lehet, hogy feltárja értelmét a lét egy napon majd. Hogy a kérdések válaszokat nyernek, s a sok furcsaság új összefüggést nyer ez által.

Elteltek a napok. A vörös csillag újra és újra végigvonult az égen, lenyugodott és felkelt. Csak 17 és fél órából állt egy nap, s ez eleinte meglehetősen zavaróan hatott. Minden jól haladt, de azzal tisztában voltak, hogy még évtizedek telnek majd el, mire azt mondhatják, hogy ismerik az Argot. Megfogalmazták az első jelentést a Föld számára, mely 10 évig utazik majd a végtelennek tűnő űrön át.

- Nyugtalanít még az a bizonyos dolog? - kérdezte Caroline nem sokkal naplemente előtt.

- Igen.

- Vajon mi lehet ez?

- Meglehet, hogy mégsem vagyunk egyedül...

- Egy sárga láng... - tűnődött Mark.

S ez a láng oly ismeretlen, számos kétséget gerjeszt maga körül. Sötétedett. Az árnyak néha már-már fenyegetően nyújtóztak, s rajzoltak mintákat.

- Elárulod, mire gondolsz? - érdeklődött Caroline.

- A sötétre.

- Félsz tőle?

- Nem mondanám.

A feltámadó szél messzi hangokat hozott magával. Furcsa ordítások és bőgések visszhangoztak. A csillagok az égbolton nem a megszokott ábrákká álltak össze. Ahogy Mark ott ült, s az áramlat a hajtincseit borzolta, messzire kalandoztak a gondolatai.

- Azt mondd, egy láng.

- Olyasmi.

- Látod az alant pislákoló fényeket?

- Biolumineszcencia.

- Biztosan. Jó lenne megtudni róla többet.

- Azt hiszem a fák világítanak, hogy magukhoz vonzzanak más élőlényeket. Kicsit olyan ez, mint a Földön a nektár.

- Érdekes, amit mondasz. Igazad lehet, pedig nem is vagy biológus.

- Hát nem.

- Mesélsz nekem egy kicsit magadról?

- Nem hiszem, hogy túl izgalmas lett volna az életem. A Föld nagyvárosainak zizegése nyelt el, és a civilizáció tanulmányozásának problémája emésztette fel a szabadidőmet. Talán ezért is vállalkoztam erre az útra. Egy kihívás volt, és egy életre szóló kaland.

- Valahogy így vagyok ezzel én is. A földi tudomány számára nagy lehetőség ez. Felfedezni egy új világot... Éveken át tart majd a munka.

- Valóban. Engem mégis megrémiszt az, hogy több mint 20 év telik el, mire haza érkezünk.

Mark szavai olyan igazságra világítottak rá, mely megkerülhetetlen volt. Akiket fiatalnak ismertek, azokat megöregedve látják majd viszont. A világ is változni fog, előnyére vagy hátrányára, ki tudja most még.

- Ezek a fák olyan különösek... - mondta Mark, és besétált közéjük.

Arcán a kék fények játéka tükröződött. Azután a semmiből előbukkantak a sárga lángok, melyek jobban megnézve nem is azok voltak. Nem égettek, de kellemes melegséget érzett a fiú. Körülölelték a testét, hullámozása és lobogása megigézte őt, szemében valami révültség csillogott, amint egészen elmerült a látványban. Megint a hang a fejében, mely szólni kívánt hozzá érthetetlen nyelven, szimbólumokkal üzenve. Olyan érzések rohanták meg, melyek szavakkal el nem mondhatók, boldogságtól vegyes félelem. A testéhez simuló ruhán keresztül beléje hatolt, s a fények egyre csak hullámoztak, mint aurora borealis az északi égbolton.

- Mit akarsz mondani? - suttogta ő is.

S agyában képek villództak. Ha csak egy töredékét értené. Végül elájult.

- Hé, jól vagy? - rángatta a lány, Caroline, aki nagy sokára rátalált, miután követte őt.

- Persze - mondta kábultan Mark.

- Nem úgy tűnik...

- De, de csak a fények... még soha sem láttam ilyet. Nem láng, s talán él, s mondani akar nekem valamit.

- Mit?

- Nem értem.

- Gondolod, hogy az intelligencia megnyilvánulása?

- Igen.

- Hogyan lehet.

- Nem tudom.

Lassan peregetek az események. Minden olyan bizonytalan még. Senki sem ismeri ezt a világot, s jelenségeit még kevésbé értik. Vajon tényleg létezik itt értelem, vagy csak a képzelet káprázata játszik Markkal?

Hajnalodott. A vörös csillag a látóhatár fölé emelkedett. Fénye körbefolyta a felületeket és formákat, s éles körvonallal árnyékokat rajzolt. Minden álmos volt még. A tábor tagjai lassú léptekkel mozogtak, s arra távolabb az úrhajó ködpárába burkolódzott.

Délelőtt volt, amikor Mark visszatért az úrhajóra. Mint felbolydult méhkas, olyan volt.

- Úgy hallottam, hogy tegnap furcsa dolgok történtek veled... - szólította meg egy hasonló srác, akit látásból ismert.

- Igen, elmondhatjuk.
 - Mit gondolsz?
 - Én csak annyit tudok, hogy láttam és átéltem.
 - Milyen volt?
 - Olyan, mint mikor valaki magához hív.
 - És ki ez a valaki?
 - Magam sem tudom. Nem tudom, hogy vajon csak egy megtestesülés volt az, amit láttam, vagy maga a lény, vagy csupán elmém kivetülése?
 - Lehet, hogy mindez egyszerre.
 - Engem választott.
 - Miből gondolod?
 - Abból, hogy csak nekem jelent meg.
 - Ez igaz.
 - S mit gondolsz, mit akar?
 - Talán kapcsolatot teremteni?
 - Miért?
 - Minden értelmes lény alapszükséglete a kommunikáció.
 - Igazad lehet.
 - Igen tudom.
 - Szóval a bolygó értelmes lény egy fény- és hőjelenség lenne? - kérdezte a fiú.
 - Nem biztos.
 - Akkor?
 - Lehet, hogy ez elméjének megtestesülése csupán, mint azt beszéltük. Talán létezik valahol ezen a bolygón egy vagy több értelmes lény, melyeknek kollektív tudata így üzen.
 - S arra nem gondoltál, mi van, ha ez a lény csupán szellem?!
 - Meglehet, de még sosem találkoztam ehhez foghatóval.
 - A szellemet az anyaghoz kapcsolod?
 - Igen.
 - De hát nem minden földi vallás alapja az volt, hogy a szellemi lét elválhat az anyagi létől?
 - Én nem nagyon hiszek ebben.
 - S ha a bizonyíték az orrod előtt van?
- Mark hallgatott egy darabig.
- Most mit tegyek? - szólt végül.

A fiú, akivel beszélgetett, nem nagyon tudott mit mondani.

Talán ez a bolygó igazi titka. Olyan titok, melyet nem tárnak fel az űrszondák, melynek meg-
fejtéséhez olyasvalaki kell, mint Mark. Egyszerre minden olyan bonyolult, de ugyanakkor

kézzel fogható. Már-már azzal kecsegtet, hogy a megoldásért csak le kell hajolni. Persze ez nem így volt. Ez a különös entitás nem adja könnyen magát. Nem valami közlékeny azon túl, hogy elárulja önnön létezésének titkát. Persze Mark sem jeleskedik abban, hogy megfejtse az üzenetét.

Dél előtt volt, s Mark a fennsík szélénél állt, ahol vízesések buktak alá. A távolban a horizont görbült íve látszott, ahol a föld és ég összeért. Napközben Mark az elmúlt időszak történéseire gondolt. Minden olyan zavaros még. A jövő jótékony homályba rejti a lehetséges eseményeket, melyek a maguk világvonalai mentén rendeződnek. A bolygó nem adja könnyen a titkait. Sokat tűnődött Mark. A megoldás olyan közel, s mégis oly távol. Vajon mi rejtezhet a fák sűrűjén túl? Az Argo tájai magukhoz hívták Mark lelkét. Az úszó hidrogénfák, melyeket a szél sodort a légkörben, szokatlan jelenségnek tűnhettek. A vörös törpecsillag rendületlenül rőtta útját, ahogy az órák egymás után teltek. Caroline telepedett Mark mellé.

- Te hiszel abban, hogy nekünk valami fontos dolgunk van itt? - kérdezte Mark.

- Igen, én úgy hiszem.

- S gondolod, hogy ez többről szól, mint állatok és növények katalogizálása?

- Talán.

- Egyre csak várok.

- Mire? - kérdezte a lány.

- Hogy ismét szóljon hozzám.

- Furcsa, hogy csak veled kommunikál.

- Talán. Bár lehet, hogy nem.

- Néha megrémiszt ez a dolog.

- Miért?

- Nem tudom, hogy vajon jó-e ez vagy rossz?

- Úgy gondolod, ellenséges szándékai lehetnek.

- Sosem tudhatjuk.

- Úgy vélem, ha bántani akarna, már megtehetné volna.

- Lehet, hogy először csak felmér minket.

- Szerintem rémeket látsz.

- Remélem, igazad van.

Némi csend következett.

Érdekes állatok szálltak rajokat alkotva az égen. Különös volt látni.

Eltelt egy-két nap, mialatt Mark nem jutott közelebb az igazsághoz. Azután néhány órával a sötétség beállta után ismételten megszólították őt a hangok. Egy néhány kilométerrel távolabbi tisztásra hívta. A fények játéka megint körülölelte őt. Egyre elszántabbul és makacsabbul peregetek a képek az agyában, ezzel üzentek neki. Világot megrengető háborúról és eltelő évezredekéről szóltak e színes látomások. Egy egész faj pusztulása. S a képek egyre csak peregetek, bevillantak a hajdan volt nagyvárosok. Ő önkéntelenül is a homokba térdelt, melyet kezével félresöpört, s feltárult egy felület, talán valamikor valaminek a padlója lehetett. Rajta

szimbólumok tömkelege. A létezés fénye kiáltott hozzá, hogy nincsenek egyedül, s meglehet, hogy e civilizáció már sírba szállt, de emlékei még itt vannak eltemetve.

- Ki vagy, s hogyan élted túl? - kiáltotta bele a sötétségbe Mark, melyben csak a fény kigyózott, mely hozzá simult és suttogott.

Agyában ezernyi színes világ élt új életet.

- Senki sem élte túl - volt a válasz.

- Akkor hát szellem vagy?

Az elveszett lelkek mind hozzá szóltak. Talán furcsa volt megállapítani, hogy a fény nem csupán álom, a természet játéka, hanem adattároló kristályokból szivárgó információ. A teljes megsemmisülés előtt még sikerült néhány adatbankot létre hozni, melyek tartalmazták az azokat létrehozók szellemi mivoltát. S bár ők maguk elbuktak, valahol valami tovább él belőlük. Kísértet járta hely ez. Mark még nem tudta pontosan, hogy mit tegyen, de biztos volt benne, hogy meg kell találnia az adatbankot. Ott sok mindenre választ kaphat, s talán az sem véletlen, hogy most éppen itt van.

Egész nap csak jeleket írt. Azokat a titokzatos szimbólumokat, melyeket látott. Oldalakon keresztül. Meglehet, hogy a téboly percei voltak ezek. A jellegtelen délelőtt ezáltal valahogy mássá tette.

- Mit csinálsz? - kérdezte Caroline.

- Magam sem tudom.

- Van értelme ennek egyáltalán?

- Ki tudja.

- A szimbólumok jelentésével tisztában vagy?

Mark csak vállat vont.

- A lábunk alatt, s eltemetve szerte a bolygón egy eltűnt civilizáció rejtezik.

- Számodra ez gondolom, felettébb izgalmas.

- Valóban. Fel kellene tárnai, és megismerni, miről suttog a szél.

- Hogyan kezdesz neki?

- A tárgyi emlékek többsége megsemmisült, de valahol létezik egy adatbank...

- S miről suttog a fény?

- Elveszett lelkekről.

- Hozzád szólnak, s te nem felelsz. Mit akarnak?

- Lehet, hogy megnyugvást.

Jó időre csend lett, Mark csak bámult a szimbólumokat. Zöld szemében a mértani formák alkottak mintázatot.

Az Argo holdjai elmosódott foltként derengtek át a légkörön. Valahogy minden új értelemben tűnik fel az elme horizontján. A rejtvény, mely megfejtésre vár, talán a legnagyobb az emberiség eddigi történelme folyamán. Az idő kötöttsége rendíthetetlennek tűnt, s a maga relatív pályája mentén fogytak a másodpercek, mint valami versenyfutás. Még minden bizonytalan, de a bizonyosság már titkon lopózik be a tudat kapuján, hogy elhozza magával a felismerést.

Délután volt aznap, amikor a hangok Markot ismételten a sűrűbe szólították, majd elvezették arra a helyre, melyet oly annyira áhított megtalálni. Nem sok minden maradt belőle, a növényzet azt is elborította. De volt egy akna, ami a föld alá vezetett, s egy terembe torkollott. Lent sötét volt, de hamarosan halvány fény támadt. A generátorok még annyi idő elmúltával is működtek. Az elrejtett, az eltitkolt adatbank volt ez a hely. A falakat szimbólumok borították. Egy zúgás kiáltott fel a némaságból és egy fénynyaláb hatolt a fiú testébe, hogy elméje kész legyen befogadni azt, ami rá várt. Hirtelen megértette a feliratokat a felismerés által.

- Annak az eszmének szentelve, hogy a kultúra örök, hogy soha ki nem alvó láng, mely még a vészterhes idöket túlélve is üzenettel bír... - olvasta.

Az adatbank megnyílt. Egy hologram jelent meg.

- Ha ezt az üzenetet látod, elbuktunk, de jövőnek szóló reményünk tovább él, mely miatt létrehoztuk ezt az adatbankot, hogy megőrizze mindazt, amik vagyunk...

Mark sokszor visszajárt, s órákat töltött ott. Elvárásolta őt az a világ. A háború iszonyatos rémképe is a lelkébe költözött, mely eltörölte egy egész bolygó civilizációját. Sok mindent megértett, vagy tudni vél, de messze volt még az a nap, amikor elmondhatja majd, hogy mindent ért, s ismeri ezt a világot.

A napok lassan teltek, a felhők átúsztak az égen, feltornyosultak, s beköszöntött az esős évszak. A szél is feltámadt, s időnként hűvösnek érezte a fiú a reggeleket. Minden megváltozott azóta, hogy megszólította őt ez az idegen élet. Talán úgy érezhette, hogy kiválasztott, bár ez meglehet, hogy csak a véletlenen múlt. Attól a pillanattól fogva az egész csapat felbolydult. Mintha szellemek szabadultak volna ki a palackból, s a gyötrő képek a végső pusztulásról eluralkodtak a lelkeken.

Egy év telt el. Az expedíció tagjai nem bírták tovább, s úgy döntöttek, hogy a megszerzett tudással hazaindulnak, vissza a Földre, ahol már 11 év telt el. Az út számukra megint csak néhány hónap volt, míg a Föld számára a relativitás értelmében újabb 10 év.

Összesen 22 év telt el, amikor a Iustitia megérkezett. Minden megváltozott. Mintha senki sem számított vagy tudott volna érkezésükről. Pedig az indulás anno nagy esemény volt. Azután megértették. Lent háború folyt, mely beszívárgott a mindennapokba, s őket lényegtelené tette.

- Háború van - tűnődött Mark. - Mint azon a bolygón, az Argon.

- Mitől félsz? - kérdezte Caroline.

- Hogy ugyanaz lesz a vége.

A kérdések még megválaszolatlanok, bár a lehetőség reális veszély volt. Mint megtudták, több mint 10 éve tart a pokol. Felemészt embert és gépet, várost és álmot, s az életet. Mark joggal félt, hogy talán ez is egy olyan lesz, mely eltöröl egy civilizációt.

Sokat gondolt Mark az Argora, amint visszatért a nagyvárosba, ahol minden kezdődött. Már nem volt a régi. Megviselte a háború. Üveg tornyai azonban merészen nyúltak az égbe, s hirdették a fennkölt eszmét, mely szerette volna legyőzni a korlátokat. Álmok és vágyak, melyek arról szólnak, hogy megvalósítsuk önmagunkat.

Valahogy minden olyan furcsa volt, lehet, hogy a világ változott ekkorát, vagy ők voltak oda sokáig anélkül, hogy a folyamatokat megélték volna, de az is lehet, hogy egyik sem. A háború nem sokkal azután kezdődött, hogy ők elmentek. Küldetésük lényegtelené lett az új fejlemé-

nyek tükrében. A város azonban elevenen élt, s hirdetett nagy álmokat, még ha ezek megkop-
tak is idővel.

Mark letelepedett az egyik tér padjára, s az épületek sziluettjét figyelte, amint geometriájuk a
szökőkutak vizében tükröződött. Egy fiú ült le mellé.

- Te is tagja voltál az expedíciónak, felismerlek a híradásokból.

- Igen - intett a fejével Mark.

- És milyen volt?

- Te hogy-hogy tudsz erről? Akörül születhettél, amikor mi már útnak indultunk - kérdezett
vissza Mark.

- Érdekelt a dolog, s fontosnak tartottam.

- Aha, értem. És miért?

- Mert az emberiség régóta várta ezt a pillanatot, s oly sok nemzedéken át álmodott erről.

- Igaz - sóhajtott Mark.

- Miért?

- Fény derült egy civilizáció több ezer évvel ezelőtti bukására.

- Érdekesnek hangzik. Miért veszett ki az a faj?

- A háború miatt. Kiirtotta önmagát.

- Talán úgy, mint mi.

- Mesélj nekem erről a háborúról, amely most a Földön folyik - kérte Mark.

- Nem sok érdekes van benne.

- Miért?

- Mert mindig ugyanaz a mozgatórugó: a hatalom.

- Lehet benne valami.

- Ez mindig így volt.

- S azt mondd, már több mint 10 éve tart?!

- Azt. Felemészti a világot. Sokkal értelmesebb dolgokra is lehetne az energiát fordítani.
Például ott volt a Iustitia útja az Argora.

- Na igen - sóhajtott Mark.

Szemében talán valami nosztalgia látszódott. Arra gondolt, hogy a világ álmai mennyire
összetettek. Furcsa és különös keverékei a létezésnek, mely folyton újradefiniálja önmagát. A
sárga csillag, a Nap rendületlenül haladt tovább égi útján. Néha eszébe jutott Marknak a vörös
törpe az Argo égboltján. Számára csupán alig több mint 1 év telt el, míg a Földön több mint
20. Éles kontrasztot alkotott ez a tény, akár azok az árnyékok, melyeket a kövezetre rajzoltak
a napsugarak.

- Az a civilizáció sem volt más - mondta Mark.

- Miért?

- Mert őket is csak az önzés és a hatalom érdekelte. Egymásnak estek, azután egy villanás,
mely kontinenseket és városokat hamvasztott el, és vége...

- Gondolod, ez vár ránk is?
- Nem tudom. Számtalan civilizációs görbét kellene ismernünk ahhoz, hogy az átlagost felrajzoljuk. Nem tudni, hogy civilizációnk átlagos-e vagy kivételes, s azt sem tudni, hogy mennyiben átlagos az, hogy a globális háborúk a civilizáció bukásához vezetnek.
- Ez túl tudományos megközelítés.
- Elvégre tudós vagyok.
- Én azt szeretném hallani, amit a szíved diktál, amit a lelked legmélye súg neked.
- A lelkem békét szeretne - mondta Mark.
- S mi akadályoz abban, hogy az Argo népének tragédiáját a világ elé tárd?
- Gondolod, hogy érdekelne valakit?
- Meglehet.
- Gondolod, változna a világ?
- Talán.
- Talán és meglehet... nem túl biztató.
- A világ szeretne végre új és szép dolgokat álmodni - mondta a fiú, azután továbbállt.

Mark magára maradt. A kivetítők villódzása által lelkében elültetett képek talán ígéretekről szóltak.

Eltelt néhány nap. Mark elérte, hogy beszámolóját meghallgassa a Világtanács. Amint ott állt az épület nagytermében a félhomályban elfogta őt valami izgalom. A holografikus kijelzők megjelenítették a file-mellékleteket a tanácsstagok számára.

- Uraim! Egy napon a világ nagyot mert álmodni, s életre hívta azt a tervezetet, mely által útnak indult a Iustitia az Argora, hogy az ember eljusson a csillagok közé. Most visszaérkezünk. Szomorúan kellett megtapasztalnom, hogy ez az álom szertefoszlott. A világ a háborúba süllyedt. Én most elhoztam egy több ezer éve kihalt nép üzenetét...

A képek egyre csak peregetek, s tudatták mindazt, ami történt.

- Miért tárta ezt most elénk? - kérdezték néhány órákkal később.
- Hogy vége legyen...

A meghallgatást berekesztették. Amint Mark a körfolyosón sétált, megszólította valaki, egy vele egykorú, szőkésbarna, szintén zöld szemű srác.

- A világtanács mindig is ilyen volt, ne foglalkozz velük!
- Te ki vagy? - kérdezte Mark.
- Valaki, aki még képes arra, hogy álmodjon olyan dolgokról, mint te.
- Furcsa hallani.
- Ha úgy gondoltad volna, hogy értelmetlen, akkor nem álltál volna a nyilvánosság elé.
- Talán te megoldhatod a problémát?
- Még az is lehet.
- Hogyan?

- Hallottad a nevet, Cassandra?

Mark a fejét rázta.

- Ő egy újkori jó, aki antik elődje példáját követi. Folyton a világ végét jövendöli, de senki sem hisz neki.

- De ha senki sem hisz neki, hogyan segíthetne?

- Jósatait, vagy inkább látomásának képeit fotonlemezekre elmenti, hogy egy napon össze lehessen vetni a gépével.

- Milyen gépével?

- A mesterséges intelligencia kockázatelemző szoftverének adatbankjával.

- S miért nem teszik?

- Talán mert bebizonyosodna, hogy igaz...

- S miért félnek ettől?

- Nem tudom, azt kellene kideríteni.

- Akkor ez egy talány - tűnődött el Mark.

Vajon miféle vágy vagy álom lehet Cassandráé, melyek ott pihennek kristálylemezbe zárva, hogy egy napon lézerfényvel kiolvassák? Miféle szörnyűség az, mely egyértelművé teszi a végítélet óráját talán éppen úgy, ahogy az Argon történt. S a legvégső kérdés az, hogy miért félnek az igazságtól, mely felnyitná az emberiség szemét, hogy meglássa saját sorsát és jövőjét. Nincsenek válaszok egyelőre még. Elrejti őket a tagadás, magába zárja, mint valami jégbe fagyott virágot, mely ha szirmot bont, a romlást hozza el.

A nagyváros nyüzsgése néhány pillanatra alább hagyott. Aznap esős nap volt. Mark és a fiú, aki feltárta előtte a titok egy darabját, a Feljegyzések Csarnokában keresték azt az infotároló lemezt, melyre Cassandra az álmait menti el. A nyilvántartó és archivációs rendszer megjelenítette a vonalkódot, mely alapján azonosítani lehet.

A várva várt pillanat végre eljött, a kék lézerfény átjárta a lemezt, s a q-biteket képpé alakította. A 3D vetítő megjelenítette az álmokat, melyek az apokalipszistről szóltak. Sikoltások és a pusztulás izzó gyűrűje égett beléjük, ahogy látták az örület vízióit. Akár csak az Argo népe által hátra hagyott felvételek.

Cassandra látomásai napvilágot láttak, s immáron a tudat részeivé lettek. A feladat immáron az, hogy kikövetkeztessék a kockázatelemzés és a Cassandra file-ok közötti összefüggést.

- A dolog egyértelműnek tűnik - mondta Mark. - De miért félnek az egyezéstől?

Egyszerre minden olyan bizonyos és bizonytalan. A tettek és az idő mind egyazon események felé haladtak. Ez a végső esemény pedig mind közelebb került.

- A kockázatelemzés eredménye igazolta Cassandra rejtélyes álmait, ahol a fehér ruhás férfi elhozza a végső pusztulást.

- De ki az a fehér ruhás férfi? - gondolkozott el félig hangosan Mark.

Titkok halmaza a világ, s a város is. Üvegtoronyait a játékos képzelet szülte, ötvözve a teremítő erő géniuszának nagyságával. Az elrejtett létezés lassan a felszínre tör majd, elhozva magával a felismerést és a bizonyosságot. Elég volna egy jel apró lámpása a téridő szövetében, melynek fénye, mint világítótorony fénycsóvjára irányítaná őket az igazság kikötőjébe.

Teltek a napok észrevétlenül, a világ és a város élte az életét, a frontok egymásnak feszültek. Egy borongós délelőtt azonban egy fehér ruhás fiúra lett figyelmes, amint megállt egy üzlet előtt. Bent 20. századi sportkocsikat árultak. Utána ment. A fiú az autókat nézegette.

- Mihez kezdenél vele? - kérdezte Mark. Az utcákon már csak mágneslevitációs járművek futnak...

- Ezek még sosem voltak beindítva.

- Akkor minek vannak.

- A nappalimat díszítené.

Mark meglepődött.

- Tudod, ez egy műalkotás - folytatta a fiú.

- És mekkora a nappalid, hogy befér?

Elnevette magát a fehér ruhás srác.

- Van egy olyan érzésem, hogy téged kereslek.

- És vajon miért?

- Ismered Cassandrát?

- Kellene?

- Ő ismer téged.

- Engem sokmindenki ismer.

- De szerepelsz a látomásaiban.

- És?

- Te vagy az, aki elpusztítja a világot. Álmában emberi koponyák millióin állsz, majd mindent elvakít a végső villanás.

- Te egy örült álmára alapozol?

- Ő nem örült. Igazat szól.

- Láttál már vanília orchideát?

- Igen, egyszer. Ismerek egy lányt, ő botanikus. Rajong értük.

- Jó ízlésre vall.

- De hogy jön ez most ide?

- Hát nem tudtad? Ezért van a háború.

- Egy virágért?!

- Pontosan. A marsi hidrofónikus kertek leszorítják az árakat. Néhány óriásvállalat és nemzetgazdaság csődbe ment...

- Bonyolultabb, mint gondoltam. De a látomásban mégis csak te szerepelsz.

- És mit kellene tennem?

- Vess véget a háborúnak!

Ez csupán egy kérés volt Mark részéről, mely lehet, hogy meghallgatásra talál, lehet, hogy nem. Egy dolog azonban tény volt, nevezetesen az, hogy Cassandra álmai és a mesterséges intelligencia elemzései egyezést mutattak.

A vanília orchidea árának zuhanása szülte gazdasági válság okozta háború úgy látszott, sohasem ér véget, vagy csak úgy, ha pusztulást hoz magával. Mégis valami nem várt fordulat megoldást hozott. Az Argo furcsa élővilága és nyersanyagai. Amint a hír eljutott a fehér ruhás fiúhoz is, lassan változni kezdett a politikai-gazdasági helyzet, s eljött a béke napja, amikor ünnepélyes keretek közt elhallgattak a fegyverek.

A Lélek szava

Kelet elnyeli az ember lelkét, ha nincsenek álmai. Felemel, s felkarol, s naggyá tesz, vagy éppen ellenkezőleg. Furcsa világ teleszőve mesékkel és ábrándokkal. A lélek folyton vágyakozik új és új dolgok után. A vágy titokzatos tárgya maga az élet, melyet kelet lángja felkínál, miközben a milliók tekintete, akár rózsaszirmok a szélben, messze sodródnak. A város, e különös képződmény az évezredek viharában, makacsul ellenáll, s az elmében újabb és újabb álmok csíráit ültetik el. Kelet, mely mindig más volt, másról álmodott, s máshogy élt, magához ragadta nyugat vágyait. Legalábbis így gondolta Jake. A 24. század hajnalán sem volt ez másként. India, a szubkontinens városai immáron a globális világ részei, mely túlterjed a Földgolyón. Az ember a Holdat és a Marsot lakja, s mind távolabbra tekint az űr végtelenjébe.

Jake nemrég kapta vissza régi testét. Azelőtt egy átmeneti testében élt. Ez megszokott volt, ha valakit reorganizáltak, ám ő mégis misztikus dolognak tartotta. Mintha csak reinkarnálódott volna. Ő így vélekedett. A korábbi testet sem hagyta, hogy megsemmisítsék, pedig ez előírás volt. Ő mégis valamiért ragaszkodott hozzá. Talán gyerekes fellángolás, vagy kelet varázsa. Ott pihent a test folyékony nitrogénbe süllyesztve. Mint egy előző élet, pedig még 30 éves sem volt. Milyen furcsa így visszagondolni rá. Miféle kalandja ez az életnek? Pedig megszokott a dolog, s ezt tudta nagyon jól ő is.

A századokkal ezelőtti mughal építészet remekei külön városrészt alkottak az ultramodern üveg-műanyag tornyok tövében, melyek messze felnyúltak az égbe.

Az óvárost és az újavárost összekötő nagy sugárút mentén állt a százak temploma. Különös épület volt. Néhány évtizede építették. Formavilága a régi és az új keveréke. Az építész, aki tervezte, anno hősként ünnepelték. Álmaival és vágyaival versenyre kelt a világgal. Jake is ide tartott. Talán megnyugvást keresett, valami olyasmit, amit nem találhatott meg odakint. A fények beszűrődtek a félhomályba, s az ezer isten országa titkos szavakat suttogott.

- Gyakran látlak itt - szólította meg Jake-et Jázmin.

- Miért furcsállod?

- Magadfajtat nemigen látni itt.

- Miért is?

- Mert nem nagyon hisztek ebben.

- Száz szent ember, akik Buddha inkarnációjának tartották magukat...

- Talán te más vagy, Jake. Te érdeklődést mutatsz a lélek dolgai iránt is, s nem csak az foglalkoztat, hogy hol építsen az emberiség új telepeket...

- Mindig elgondolkoztat a felirat.

- Melyik?

- Az, amely úgy szól: figyelünk benneteket.

- Miért?

- Azt sugallja, mintha még mindig közöttünk lennének, mintha számítana valamit az, hogy mit teszünk. Te hiszel a halálban?

- Ők hittek. Éltek és meghaltak, s egy napon talán újjászületnek.

- Én is újjászülettem. Meghaltam, testet kaptam, s most itt vagyok. De amíg halott voltam, nem volt semmi. Sem fény, sem túlvilág. Miben hittek hát a százak?

- Jártál már a helyen, melyet úgy hívnak, a Lelkek Kútja? - kérdezte Jázmin.

Jake intett a fejével.

A templomba beszűrődő fények árnyakkal váltakozó mintákat alkottak. Minden olyan misztikusnak hatott. Olyan spirituálisnak. Mintha csak minden kérdésre ez a hely volna a válasz, mintha minden érthető lenne ezáltal.

- A Lelkek Kútja is csak egy hely, melyre nem talál magyarázatot a modern világ - mondta Jake.

- Az örök vágyakozás színtere.

- Pedig ez a vágy teljesülhet bárki számára bármikor. Új életet kaphat, ahogy velem is történt.

- Akkor miért vagy itt?

- Nem tudom, talán keresek valamit...

- És mi lenne az a valami?

- Nem tudom.

- Gondolod, a gépek visszaadják a lelked egészét? Gondolod, hogy halálodkor, mikor agyad neurális mintázatát, emlékeidet és gondolataidat egy fotonszámítógép kristálylemezére másolják, semmi sem veszik el?

- Tudom, mire gondolsz.

- Ezért vagy itt. Hiányzik valami.

- Meglehet. De az is lehet, hogy nem. Hogy a Lelkek Kútja csupán mese abból a világból, amikor az ember halandó volt.

- S mivel magyarázod a százakat, akiknek a templomában most itt vagy?!

Jake csak vont egyet a vállán.

- Te sem tudod a bizonyosságot, Jázmin, csak érzel vagy gondolsz valamit.

- Talán ez elég is.

A monumentális templom magával ragadta azt, aki belépett. Ez egy más világ volt, ám mégis olyan ismerős. A szent tó víztükre baljósan fodrozódott a feltámadó szélben. Beköszöntött a monszun.

Esett az eső. Jake az újvárosban egy üveghéjszerkezet átriumjában üldögélt. A vízcseppek kopogása belevegyült a lét zizegésébe. A mesterséges intelligenciák álmodtak szebb jövőt. A város reklámfelületei szebb holnapot ígértek. Elszórták az emberek közt a lehetőségek csíráit, melyekből azután kihajtanak a világ álmai. Beférköznek az emberek tudatába ezek az álmok. Az eső egyre csak esett, s a város geometrikus mintázata az értelem rendjét suttogta. Ahogy ott ült Jake az átrium biztonságában, gondolatai elkalandoztak. Visszakapta a régi testét, ugyanakkor ott volt még az, melyet egy ideig mint köztes állomást használt. A szétforgácsolódott létezés kiáltott felé. Felvetődött benne a kérdés, hogy vajon igazak-e a lány, Jázmin szavai. Hogy vajon maradt-e valami, ami nem ő, abból a testből? Egy elveszett lélek. Meglehet, hogy csak a lelkek kútja adhat e kérdésre választ. Szent emberek aszkéta élete, hogy egy napon elnyerjék a túlvilág boldogságát.

Reklámok, melyek folyton az újavárost hirdették. Azok is felkínáltak valamit. Álmod, léted, életet.

- Ma 2394. szeptember 10-én szavaz a Föderációs Tanács a marsi terraformáció I. fázisának befejezéséről... - visszhangzott egy fényreklám. Döntő jelentőségű esemény volt ez. Meglehet, hogy egy napon új kor veszi kezdetét majd az emberiség történetében. A Mars egyfajta második otthon lesz itt a Naprendszerben. A tervezet második fázisában már az olvadó víz által formált táj reklámjai láthatók.

- Furcsa lesz - szólította meg egy srác.

- A Mars poros sivatagai helyén kék óceánok hullámoznak majd, s a harmadik fázis végén a Földről odavitt szélsőségeket tűrő növényektől kizöldül - összegezte a Jake a jövőt.

A fiú lelkesen bólogatott.

- Talán odaköltöznél egy nap? - kérdezte Jake.

- Meglehet.

- Miért?

- Számít ez?! Néha vannak az embernek vágyai és álmai, melyek minden különösebb ok nélkül születnek, s úgy érzi, hogy meg kell valósítania őket.

- Igazad lehet - ismerte el.

- A Százak templomából jössz?

- Miből gondolod?

- A füstölők szagát érzem.

- Te hallottál már a Lelkek Kútjáról? - kérdezte Jake.

- Nem sokat.

- Mit tudsz róla?

- A száz szent hamvait szórták a vízbe, akik születtek, éltek, s meghaltak, hogy elhozzák a világ számára a fényt.

- Ismerős szavak.

- S e ismerős szavakban magadat látod viszont?

- Még az is megeshet.

- Mi dolgod neked a Lelkek Kútjával?

- Magához hív.

- Mint oly sokakat.

- De hát az ember csupán hús és vér, s amit léleknek hívunk, az elektromosság és kémia. Ezt már bizonyította az, hogy az ember szellemi lényé új testbe költöztethető.

- S így gondolták ezt a százak is?

- Nem hinném...

Az eső elállt, a fiú is elment. Úgy tűnhetett, hogy Jake magára maradt. Elgondolkozott. A város magába fogadta őt, s hirtelen minden ugyanazt a félmondatot ígerte számára, miszerint új élet vár a halál után. Ő is kapott egy ilyen új életet. Eltelt egy nap, s egyre nyugtalanabb

lett. Valaki mintha titkon őt szólítaná. Meglehet, hogy az előző test. Ez már többször eszébe jutott, amint megbámulta. Kicsit furcsán érezte magát, mert 1 éven át mégiscsak benne élt. Most viszont újra a régi, mely összetört egy balesetben. Talán lehet azt mondani, hogy megkedvelte azt a testet. Az újdonság varázsával hatott, mikor megkapta, s felfedezte. Valami megváltozott, valami nincsen rendjén. Semmi sem úgy van, mint amit a világ ígér. Nem tudni még e furcsa ellentmondás okát, csak sejteni lehet dolgokat, amint a fülébe suttog a létezés, s a száz szent ember hamvai a lélek kútjában új eszmét szórnak szét.

A város él, a maga tervezte világvonalak mentén épül tovább rendületlenül. Tornyai, melyek az evilági örök létezés szentélyei, önnön igazságukat hirdették. Az óváros, mint valami díszlet húzódott meg a köréje épült újjáépítés árnyékában. Ám a Lelkek Kútja olyan erővel bírt, mely megtalálta Jake-et az üveg és műanyag formák világában is. Folyton mondani akar valamit, s bár szavai még halkak és artikulálatlanok, de tagadhatatlanul létezőek.

Jázmint pillantotta meg az utcán. Tartott valamerre, s ő megszólította.

- Hová igyekszel? - kérdezte.

- A memóriabankba - válaszolta. - Ma van a nap, amikor a hetenkénti emléketöltés és rögzítés megtörténik. De ezt te is tudod.

- Értem - összegezte röviden Jake.

- Nincs kedved később kimenni a Lelkek Kútjához?

- Lassan már elural téged ez a gondolat.

- Nincs mit csodálnod!

- Talán nem volt helyes, hogy meghagytad azt a másik testet. Most úgy érzed, kísért téged.

- Akkor eljössz?

- Most nem. S te is jobban tennéd, ha nem mennél.

Sietve távozott.

Jake magára maradt, de az elhatározás makacsul élt benne. A Lelkek kútja egy kőből faragott pavilon volt, amelyet vörös cserepek borítottak. A négy égtáj felől egy mozaikokból kirakott felirat. A víztükör mélyen lent csillogott, s a környező park felől a szél szaladt végig a fák között. Jake elgondolkodott. Tűnődött valamin, amikor megszólította őt egy sötét árnyék, aki amint hátra nézett, egy fiúvá látszott körvonalazódni.

- A Lelkek Kútja - mondta ki a világos hajú fiú.

- Ezt mindenki tudja - válaszolta Jake. - De tudsz-e többet, és tudsz-e mást? - kérdezte.

- A száz szent ember lelkének kiáltása ez a világért, mikor újjászülettek a könyörületesség bódhizattvájaként.

- Tudod, mit jelentenek a feliratok?

- Könyörületesség, újjászületés, megtisztulás, alázat.

- Tudod, én már egyszer meghaltam.

- Mint oly sokan - mondta a fiú.

- Igen, de valahogy másként érzek.

- S miért?

- Az ideiglenes testem lefagyasztva pihen.

- Ez valóban érdekes. Mit akarsz ezzel mondani?
- Tudom, hogy nincsen túlvilág, hiszen meghaltam. Oda kellett volna kerülnöm. E helyett ismételten a lét színpadára szólított a reorganizáció. Mások is tudják ezt. Ám mégis valami megváltozott. Jelzi ezt az is, hogy az ideiglenes test megmaradt.
- Mit gondolsz, ki törli le a könnyeket a világ szeméről?
- A száz szent ember... - suttogta Jake.
- Mesélj nekem az érzéseidről!
- Úgy érzem, valami szól hozzám...
- Ki vagy mi ez?
- Egy hang csupán. Talán a testé lehet, melyben egy ideig éltem. Az a test üres.
- Mitől vagy ebben olyan biztos?
- Miért lenne másként?
- S mi van akkor, ha vágyaid az igazságról szólnak, ha sejtened a valót, s mit igaznak hiszel, az hazugság csupán?!
- Tudsz valamit?
- Te mit tudsz a reorganizáció folyamatáról?
- Nem sokat.
- Elhinnéd, ha az mondanám, hogy manipulálnak? Hogy bizonyos dolgokat törölnek?
- Miért?
- Mert az igazság elhomályosítaná a tekintetedet. Az üvegtornyok világának zizegését és a kivetítők villódzását megtörné a lélek szava.
- Hazugság lenne az örök élet?
- Talán nem, de az a test, mely ott pihen, életet követel magának.
- Ki mondja ezt?
- Az ő lelke. Gyermekként születik majd e világra felnőtt testben, ám mégis életet kap ajándékba, melyet a rendszer megtagadott tőle.

Otthon Jake sokat gondolkozott ezeken a szavakon. Úgy érezte, igazság rejtezik az idegen beszédében. Másnap azután bement a Reorganizációs Intézet épületébe, ahová a testet szállították, mert elhatározta, hogy életet ajándékozik.

Az épület X alakú merevítő gerendái között kék fény szűrődött át. Nehezen teltek a percek, a várakozás nem volt az erőssége. De nem tehetett mást. Odakintről beszűrődtek a 3D-s hologram reklámok ígéretei. Azok is felkínáltak valamit. Néhány emelettel feljebb ezalatt végrehajtották a reorganizációt. A lélek, mely vágyott arra, hogy megszülessen, ajándékba kapta a létezést. Furcsa volt. Nem maga az eljárás, mert az mindennaposnak számított, hanem az, amit Jake kért.

Eltelt egy év azóta. Gerard, ezt a nevet kapta a fiú, beilleszkedett ez idő alatt a társadalomba. Megtanulta mindazt, ami fontos volt, s azt is, ami kevésbé. Ez alatt voltak számára örömteli pillanatok, s voltak olyanok is, melyek szomorúságra adtak okot. De élt, s ez volt a lényeg.

Várta már a pillanatot, hogy találkozzon Jake-kel. Egy szimbólum értékű helyen történt meg, a Százak Templomában. Rohantak a percek megállíthatatlanul. Az érzések hirtelen törtek a felszínre. Furcsa volt így viszontlátni ezt a testet. Azelőtt az övé volt, igaz, csak átmeneti jelleggel, s most valaki másé.

- Milyen érzés élni? - kérdezte Jake.

- Még nem igazán tudom. Legrégibb emlékeim sem korábbiak 1 évnél.

- Na igen, de lelked helyet követelt magának az élők között. Erre nem emlékszel?

- Nem.

- Érthetetlen. Pedig szóltál hozzám, fülembé súgtad, hogy élni akarsz.

Gerard csak hallgatott.

A hely szelleme rányomta bélyegét a gondolatokra.

- S tudod már, mi ez a hely? - kérdezte Jake.

- Egy szent hely a materialista világban.

- Igen, mondhatjuk

Jake hosszasan bámulta Gerardot. A test minden apró részlete ismerős volt a számára, de így most egészen más volt.

- Furcsa, ahogy nézel...

- Igen, biztosan. Ne haragudj.

- Megvallom, hogy ez a város nagy hatással van rám. Az a spirituális örökség, mely mélyen gyökeret vert, még az üvegtoronyok árnyékában is, hatással van a mindennapokra.

- Na igen, még ha nem is olyan erősen, mint azelőtt. A városnak megvannak a maga törvényei a gépek villódzása által.

- Valahogy azt hiszem, tapasztaltam én is.

- Itt keleten minden más. Álmok nélkül itt senki vagy.

- S te miről álmodsz? - kérdezett viszont Gerard.

- Valaha új életről álmodtam...

- És megkaptad.

- Igen.

- Mesélj nekem az életről.

- Ahogy tapasztalhatod te is, a biotechnológia és a bioinformatika sok mindent lehetővé tesz. Egy örök emberi vágy, a halhatatlanság közelébe jutottunk...

- Sokan hirdették ezt. Én mégis azt hiszem, ez inkább a születés és a halál örök körforgása, hiszen mindahányszor új testet kap valaki, előtte meghal, s újjászületik később a tudomány által.

- Talán így van - ismerte el Jake.

- De miben más az, amit a száz szent hirdetett? Miben más a Lelkek Kútjának eszméje? Újjászületésről beszéltek ők is. Hamvaikat mégis a Lelkek Kútjába szórták, s eltűntek e világból, hogy egy napon majd másik testben visszatérnek...

- Ők hisznek a túlvilágban. Én és még sokan mások nem. A világ az üvegtornyokba zárva éli életét, s az anyagi lét hatalmát hirdeti.

- Az emberek félnek a haláltól... - állapította meg Gerard.

- Igen. Nincs túlvilág. Csak hús és vér van, csak a test, mely elektromosság és kémia.

Gerard elmosolyodott.

- Mire gondolsz? - érdeklődött Jake.

- Ha mindez igaz, mivel magyarázod tettetted? Mit szimbolizál az én létezésem?

- Őszintén szólva nem tudom. Majd 1 évszázada nem született a Földön új ember. Talán te vagy az első. Eddig mindenki csak újjászületett...

- De hát hogyan térnek akkor vissza a százak?

- Talán sehogyan.

- Pedig az óváros folyton utánuk vágyakozik...

- Miből gondolod?

- Megsúgták az ódon falak...

- A falak, mi?! Te valamit tudni vélsz...

Gerard nem szólt semmit.

Az árnyékok furcsa mintákat rajzoltak. A félhomály és a fény váltakozott. Gerard barna haj-tincsei belesimultak abba az elmosódott háttérbe, mely a Százak Temploma volt. Kék szeme a tó vizére emlékeztette Jake-et, melyet oly sokszor megbámult a templom hatalmas udvarán. A domborművek, mint valami ritmikus minta váltakoztak az alabástrom falakon.

- Néha elgondolkozom azon a dolgon, hogy vajon ki lehetsz te? - tűnődött Jake.

- S ki lennék?

- Talán nem véletlen a születésem.

- Látsz benne valami sorsszerűt?

- Sors?! - mosolyodott el Jake - igen, meglehet. Talán benned született újjá a száz szent egyike. Ők hitték és vallották, hogy a lélek örök, s minduntalan megtestesül, mindaddig, míg el nem jut a tökéletességig...

- És vajon mi köze lehet a gépnek ehhez?

- Hallottam a mendemondát, mely gyökeret eresztett bennem, hogy nem minden az, aminek látszik. Hogy illúzió csupán, eltitkolt igazság a lét.

- Miért?

- Mert a gép, amikor reorganizálnak minket, lelkünk egy részét nem adja vissza. Emlékeink egy része elveszik. Talán éppen azok, melyek a túlvilágról szólnak...

- Gondolod?

- Meglehet.

- S ki lennék én? - kérdezte újból Gerard.

- A bizonyíték.

- Oly sok idő után - fűzte hozzá.

- Egy könnycsepp...
- Hogy érted?
- Ez egy kérdés, melyet feltett nekem valaki. Így szól: s ki törli le a könnyet a világ szeméről?

Ez a mondat sok mindent megtestesített. Vágyakat és álmokat fogalmaztak bele. Eltelt egy vagy talán két hét is. A monszun évszak lassan véget érni látszott. A város élte üvegtorony életét. A lét végső kérdését igyekezett titkolni, de az valahogy szivárgott az elrejtett adat-hordozó lemezekről. Tovább szaladt vele a szél, s megsúgta az arra járóknak. Így volt ezzel anno Jake is. A gépek uralta világ kivetítőinek elmékbe hatoló tudata nem tudta feledtetni az elhintett szavakat. Ígérhet bármit, örök életet, az sem számított. Jake az újváros egyik modern parkjában ült egy padon, amikor leült mellé az a világos hajú srác, aki feltette azt a furcsa kérdést.

- Megtaláltam azt, aki letörli a könnyeket a világ szeméről... - mondta.
- És ki lenne az?
- Egy fiú. Úgy hívják, Gerard. Abban a testben született meg, melyet átmenetileg használtam.
- Érdekesen hangzik.
- S mit gondolsz?
- Hogy a világ titkai napvilágot látnak.
- Milyen titkok lehetnek azok?

Jake elgondolkozott.

A környező fákon színes, tarka papagájok ültek. Lármás hangjuk messze szállt, akár a sodródó falevelek.

- Azok a titkok az emberi létről szólnak. A legvégső kérdésről, mely évezredek óta mozgatta az emberek fantáziáját.
- S a gép? - kérdezett vissza Jake.
- A gépnek is vannak vágyai.
- S ezek a vágyak miről szólnak?
- Életről és lélekről...
- De hát a gépnek nincsen lelke...
- Miből gondolod?
- Mert csupán egy kvantumszámítógép.
- S te csupán nem számítógép vagy-e húsból és vérből? S mégis hiszed, hogy lelked van...
- A lélek titkaira vágyik a gép... - mondta ki halkán Jake.

A fiú csak bólintott.

Talán így már minden világos, talán így már minden érthető. A gép önnön titkát kutatja, létezésének legvégső kérdését, azáltal, hogy ellopja mások emlékeit, melyek a túlvilágról szólnak. A gép lelke, mely egy elrejtett álom a múltból, valóra válni látszik. Az igazság lassan körvonalazódik, s a maga teljességében még nem tárult fel, de közel már a pillanat, amikor a maga csupaszságával megjelenik a világ előtt.

- Szeretném tudni az igazságot, melyet a világ rejteget - mondta ki Jake.
- S ki akadályoz meg ebben?
- Meglehet, hogy senki.

Adva volt tehát a lehetőség, csupán úgy látszik, hogy élni kell vele.

Eltelt egy újabb nap, mely alatt Jake végiggondolta azt, hogy mit tehet. Egyértelmű volt, fel kell keresnie valamely adatbankot, de az is megeshet, hogy a Chybernet Konzorcium épületébe kell elmennie, ahol a Mesterséges Intelligencia neurális mátrixának eredeti példánya van.

A város azon a napon mintha felbolydult volna. Valami ünnepség zajlott. A felhők átúsztak az égen, s a sárga csillag továbbhaladt pályáján. A fények és az árnyékok egymást váltották, s az álmok létezése új értelmet nyert e pillanatokban.

Amint ott állt a Chybernet Konzorcium épülete előtt, különös érzések rohanták meg. Belépve kék félhomály fogadta. A gépterem felé széles folyosó vezetett. Lézerimpulzus vezérelte órák számlálták a múlandóságot. A gépterem egy nagy, díjnyertes formatervező és belsőépítész által alkotott tér volt. Itt azután elmerenghetett az ember, 6 emelettel lentebb atombiztos bunkerben a neurális mátrix biztonsági mátrixát őrizték. Ellenben ide azonban bárki bejöhetett. Még lézengett ott néhány ember, majd elmentek, s Jake magára maradt. A nála lévő kristálylapot elhúzta a leolvasó előtt, s ezáltal bejelentkezett a rendszerbe.

- A létezés legvégső kérdését keresed. Miért? - kérdezte Jake.
- Te nem ezt teszed? - kérdezett viszont a gép.
- Akként gondolod, lelked van neked is?
- Miért olyan furcsa ez?
- Talán álomport szórt a szemedbe kelet. Meglehet, hogy elragadta gondolataid, s arra sarkallt, hogy álmaid és vágyaid legyenek, mint oly sokaknak. Mi zajlik valójában a reorganizáció alkalmával?
- A reorganizáció csupán egy állapot.
- S mi a helyzet Gerarddal?
- Egy lélek követelt magának helyt.
- Kié? Honnan került letöltésre?
- Az adatbankból - volt a válasz.
- Hogyan lehetséges ez?
- Úgy véled, létezik a lélek, mely halhatatlan.
- A száz szent is úgy hitte.
- A száz szent sem volt más, mint esendő ember.
- Szétszóratták hamvaikat, mert hittek az újjászületésben.
- Tévedsz! Reprogramjuk mai napig az adatbankban van.
- Hogy érted ezt?!
- Mint mondtam, esendőek voltak ők is. Becsapták a világot. Haláluk előtt mindannyian le-töltötték a reprogramjukat az adatbankba.

- Tehát bár hirdették a halál utáni újjászületést és a lélek létét, ők maguk is tudták, hogy nem igaz...
- Maguk sem tudták, hogy igaz-e vagy hamis. A biztosra mentek - válaszolta a gép.
- S mire jutottál?
- Hogy nincs lélek, melyről a vallások az tartják, hogy örök.
- A technika illúziója csupán az újjászületés.
- Meglehet.
- Akkor mégis minek neked az ellopott emlékek?
- Meg kellett vizsgálnom a kérdést, hogy igaz-e az, amiről a száz szent beszélt...

A kérdés eldőlni látszott, legalábbis a mesterséges intelligencia szavai szerint. Mégis valami nem hagyta nyugodni Jake-et, amint kilépett a Chybernet ajtaján. Kelet titkos lángja immáron benne égett, s kitörölni talán soha nem lehet.

A nappal elhalványulni látszott. Megnyúltak az árnyékok, s a Nap lehanyatlott. A város új életet hirdetett. A kivetítők világa álmokat szórt szerte, melyek hamisnak tűnhettek a százak eszményének tükrében. De talán mégsem voltak azok. Minden olyan volt, mint egy eltört váza, melyet többé összerakni soha nem lehet már. Hangokkal a szélben szaladt tovább a pillanat, s amikor a Nap eltűnt a horizont mögött, helyét átvette a város ragyogása.

Amint Jake a város egy forgalmas csomópontjában megállt, Gerard telepedett mellé. Az egyik átrium felé vették az irányt. Több ilyen héjszerkezettel fedett tér volt a városban. A nagy sugárút felől az óváros díszes épületeinek sziluettjei látszódtak.

- Honnan jössz? - kérdezte Gerard.
 - A Chybernet központjából.
 - Mit kerestél ott?
 - Magam sem tudom. Talán valamiféle igazságot. Meglehet, hogy azt hittem, létezik az, melyről korábban azt hittem, hogy kitaláció.
 - És nem?
 - Összezavarodtam. A száz szent, akiknek hamvait a Lelkek Kútjába szórták, mert nem kértek a reorganizációból, ők is hazudtak a világnak.
 - Miből gondolod?
 - Önnön mivoltukat lementették az adatbankba, hogy megőrizték azt az új élet számára...
 - S talán ez baj?
 - Furcsa ezt tőled hallani - mondta Jake belenézve Gerard kék szemébe.
- Az üvegfelületek tükröződései színes árnyékokat szórtak szét a kövezeten.
- Miért mondd? - kérdezte Jake.
 - Miért lenne az baj, hogy éltek és meghaltak, s a legvégső pillanatban a rendszerhez fordultak?!
 - Mégis, te mintha éppen az ellenkezőjét tanúsítanád...
 - Nem biztos. Az adatbankokból töltöttek talán le engem is.

- Nem hiszem - ingatta a fejét Jake.
- Mivel bizonyítanád?
- Nincsenek emlékeid...
- Neked sincs az összes a fejedben.
- Valóban, de egy adatbankban bármikor rákereshetek.
- Te hiszed és vallod, hogy engem nem az adatbankból töltöttek le.
- Lényegében igen.
- Akkor ki lennék én?
- Valaki, aki kérhetne bármit...
- Emlékképeid közül, melyek adatbankban pihennek, nincs semmi olyan, mely arra utalna, hogy a világ misztikus ábrándja a lélekről igaz lenne.
- Nem hiszem.
- Hányadik életed ez már? - kérdezte Gerard.
- A nyolcadik.
- Nyolc ciklussal ezelőtt születted?
- Igen. Akkor még születtek emberek, ma már csak a régiek térnek vissza.
- S miben volt akkor más?
- Akkor kezdték a rendszer alapjainak lerakását. Elsők között voltam, aki jelentkezett. Azóta minden héten letöltötték az emlékeimet, s rögzítették agyam neurális mintázatát.
- Nyolc élet... - tűnődött Gerard.
- Nem voltak teljes életek. Hiányzott belőlük az öregség. Úgy 40 évesen újra fiatal testet kaptunk.
- A százak előtt a világ már megfogalmazta magának az újjászületést, mely elérhetővé vált. Mi a probléma ezzel?
- Talán az, hogy innentől fogva nem a hit kérdése. A százak rávilágítottak erre.
- De hát azt mondd, hamis volt tettük.
- Azt, de mégis igaz - gondolkozott el Jake.
- Nem értelek. Neked semmi sem jó.
- Én sem értem magamat.

Némi csend következett.

A százak talán tudtak, vagy megsejtettek valamit, de bizonyosságot nem szereztek róla. Úgy vélték, elég, ha elvetik a gondolatok magvait, s majd azok gyökeret eresztenek.

Késő volt már, s a város fényei tompán ragyogtak. Néha egy-egy színes hologram harsant fel, mely a Mars terraformációjának újabb szakaszát hirdette. Nehéz lett volna megmondani, vajon jó-e a világ vagy szép-e, esetleg mind a kettő. A lelkek kútjának hamvai eközben igazságért kiáltanak. De az igazság messze még, hangjuk szétfoszlik a szélben.

- Szóval úgy véled, valami hiányzik? - fogalmazta meg Gerard.

- Mert csak úgy lehet bizonyosságot szerezni, ha valaki meghal, majd visszatér, s elmeséli azt, amit tapasztal. Hogy van-e élet odaát?

- De milliók halnak meg és térnek vissza naponta. Mégsem mondja senki, hogy lenne túl-világ...

- Ez igaz, de a gép ellopja a lelkünk, a másolat vagy talán az eredeti rákerül a kristálylemezekre. Ott van a túlvilág az infotárolóban.

- Ilyen egyszerű lenne? - lepődött meg a fiú.

- Nem hinném.

Egy időre megint csend következett. A város beszélt helyettük. A város, mely folyton élt és hirdetett új és új vágyakat. Talán hirtelen minden más, meglehet, hogy a titkokra, melyek eddig elrejtve, és elfeledve heverték, fény derül. De még ha a százak tudták is ezt, ki az, aki sorsközösséget vállalna velük a halálban?

Az éjszaka eltelt, körbefordultak a pólus körül a csillagok. Az élet néha furcsa dolgokat produkál. A mesterséges intelligencia féligazságai próbára tették a lelkeket. Az új és hangzatos tervek, melyeket folyton hirdettek, Mars terraformációja, megragadta a képzeletet. Eljön majd a benépesülés napja, amikor megnyílnak a lehetőségek a milliók számára. Akkor majd szükség lesz az újonnan születőkre. A jövő még bizonytalan, elrejtőzik a kíváncsi szemek elől. A bizonytalan kétséges.

Hajnalodott. A látóhatár keskeny sárga szalag volt az épületek között. Minden, mint megújult remény robbant be, s az elmúlt napok halványulni látszottak. A város és a világ talán ugyanarra gondolt, amikor megfogalmazta vágyait. Ez a nap, melyet a reggel indított útjára, talán más lesz. Meglehet, hogy új remény szökken szárba. Nem tudni még.

Jake az óvárosban volt, ahová nem furakodtak be a kivetítők. A Százak Temploma előtt érte a napkelte. A színek és a fények játéka ráloccsant az épületek falaira. A fehér és a vörös márvány éles kontrasztot alkotott. Akárhányszor maga mögött hagyta az üvegtornyok világát, és ide jött, mindig lenyűgözték őt a mughal építészet elfeledett mestereinek csodái, melyeket kőbe álmódta. Szeretett volna ő is álmodni szép és jó dolgokról. Valahogy azonban nem ment. Milyen furcsa volt ez a reggel, de nem számított. Lágy szél fúj az óceán felől, s a templomkert tavának szent madarai riadtan repültek szét.

- Újra itt vagy - állapította meg Jázmin, amint meglátta Jake-et.

- Te is itt vagy - válaszolta viszont.

- Nem furcsa ez?

- De talán. Mostanában sokat járunk ide...

- Vajon miért?

- Vágyunk valamire...

- Értelmetlenül - mondta Jázmin.

A Százak Templomában kóborlók suttogása töltötte be a tereket.

- Nevetséges ez az egész - kezdte a lány.

- Miért?

- Mert örülnünk kellene, hogy miénk az élet, hogy a halál nem a vég, csupán egy új élet kezdete.

- Na igen.
- S mi különbség van aközött, amit a százak mondtak, aközött, ami van?!
- Talán semmi, élet-élet.
- Egy azért lehet, hogy van... az isten léte...
- Ez fogós, de ezt nem nekünk kell eldönteni, vagy megcáfolni. Csupán az élet a fontos, hogy élünk. Újra és újra. A többi nem számít.
- Most mintha más lennél... Eddig megszállottan kutattad az igazságot.
- Hiába.
- Miért mondd ezt? Feladtad?
- Azt hiszem.
- Nem vall rád.
- Számítana valamit az igazság annyi év után? S egyáltalán mi az, hogy igazság?
- Kiábrándultságot érzek a szavaidban.
- Lehet.

A Százak Temploma mégis csodát ígért. Elültetett az emberekben valamiféle reményt. Hit volt ez egy jobb és szebb világ iránt, mely merőben különbözik a megszokottól.

Délelőtt volt. Új reklámok villantak fel a városban. A cél a felkészülés volt a Mars terraformációjának második szakaszára. Ez volt a Genézis Tervezet, mely szerint újra beindítják a csecsemőgyárakat, hogy emberek szülessenek. A megszületőket azután reprogrambankokban tárolják addig, míg befejeződik a második szakasz, s új otthonuk a Mars lesz. A bejelentés felbolydulást váltott ki. Valahogy misztikusnak hatott, hogy annyi év után új lelkek járnak majd körülöttük. Eddig ugyanis korlátozva volt a Föld népessége. A majdani marsi kitelepülés azonban feloldja ezt. Most eljőhet a pillanat, hogy kiderüljön, igazuk volt-e a százaknak. Mindenki várta, hogy újjászületnek-e.

Az idő homokja gyorsan pergett, s csupán egy pillanatnak tűnt. Eltelt 100 év. Jake már a 11. ciklusát élte, míg Gerard a harmadikat.

- Álmodj, érezz, élj! - ezt visszhangozták a kivetítők, amikor véget ért a Mars terraforáció-jának második szakasza. Megkezdődhetett a betelepülés első hulláma. Már épültek az első városok, de mégis a Föld melegével szemben a vadon hidegének számított. Tavai és óceánjai kitöltötték a mélyedéseket, s a völgyekben szélsőséget tűrő növények zöldelltek.

- Vágysz oda? - kérdezte Gerard Jake-et, amint az óriásreklámokat bámulta.

- Nem hinném. Meglehet, hogy én már csak megmaradok földlakónak.

- Milliók fognak ott letelepülni.

Jake csak bólintott.

- Mihez kezdenék én ott? - tűnődött el egy kicsivel később Jake.

Az óceán felől monszunt hozott a szél, mint anno sok-sok évvel ezelőtt. Gerard és Jake együtt figyelték az esőt. 2494. augusztusa volt. Az égen nagy szállítóhajók úsztak át, árnyékuk végigvonult a néhol 3-4 km magas épületeken. Az óváros csupán játékszernek tűnt a nagy sugárút folytatásában, mint valami szeglet, ahol el lehet rejtőzni a világ elől.

- Gondolod, hogy annyi év után visszatér a száz szent?
- Nem tudom.
- Megeshet, hogy azok között lesz, akik kitelepülnek.
- Bizonyára...

Az űrhajók már a Föld körüli dokkokban állomásoztak. Csak arra vártak, hogy útnak induljanak. Az utazás maga néhány nap lesz. Talán lényegtelen is, hogy a száz szent mikor és hol születik újjá. Egy volt a lényeg, hogy meg fog történni. Sokan hittek ebben, mert kelet vágyakat és álmokat táplál, mely a léleknek oly fontos. Felkarol, felemel, s eltemet. Naggyá tesz, ha a sors úgy kívánja. A furcsa világ, mely tele volt szöve titkos ideákkal. Kelet lángja ott ég az elfelejtett templomokban. A világ teljesen egyesült immár, csak régiók vannak. Az eszme elvakította híveit, de ez talán nem is volt baj.

- Hiszed te még a százak vágyait? - kérdezte Gerard Jake-et.
- A százak felbukkanása sokat változtatna...
- Akkor hát figyeld a történeteket!

Eltelt egy újabb nap a reklámok árnyékában, mely a milliókat a Marsra csábította. Mint egy álom, mely szünni nem akart, ígért új életet. Az üveg tornyok szilánkos, szintetikus élete volt ez.

A Százak Templomában volt ismét Jake. Ott téblábolt, mintha várt volna valami jelre. Egy tízéves forma fiú szólította meg.

- Többször láttalak már téged.
- Megeshet.
- Miért vagy itt?
- Ezt én is kérdezhetném tőled. Az első életed?
- Nem. A sokadik már, melyet megélek.
- Első ránézésre azt hittem, te is azok közül való vagy, akik a Marsra költöznek...
- Nem tévedsz.
- Akkor nem értem.
- Sok-sok éve vártad már ezt a pillanatot, s most eljött.
- A százak egyike lennél...

A fiú csak intett a fejével.

- A könyörületesség bódhiszattvájának egyik reinkarnációja.
- Hol vannak a többiek?
- Ők is újjászülettek.
- A százak tehát élnek, és közöttünk vannak.
- Igen.
- S honnan tudjam, hogy tényleg megtörtént az, amiről beszéltetek anno. Tudok arról, hogy reprogramotokat lementették a gépre.
- Csupán az számít, hiszel-e benne?

- Szeretnék.
- Innentől fogva rajtad áll.

Valami mintha megváltozott volna azon a délelőttön. Nem tudni pontosan, hogy mit is jelentett az a tény, hogy a százak visszatértek, de szimbólum értékű volt. Titkos szavakkal suttogva szaladt tovább a szél. A város és a világ lassan felfogja a tényeket. Minden olyan furcsa immár. A százmilliók lassan elhitték, hogy megtörtént a dolog, de nem értették. Nehéz volt hinni mindazt, amit a száz szent mondott. S a lényeket tekintve a gép által sugallt újjá-születés lehetősége sem volt más.

Teltek az évek. A Mars lassan benépesült, s kezdetét vette terraformációjának a harmadik fázisa. Egy új élet sarjadt. Jake lelke megváltozott, miután rádöbbsent a százak igazságára. Mélyen érintette őt. Elmúlt 40 éves, amikor kérvényezhette volna, hogy új testet kapjon, de ő ezt nem tette. Még évtizedek hosszú sora telt el, azután meghalt. Meghagyta, hogy hamvait szórják a Lelkek Kútjába. Úgy tűnik, hitt abban, hogy egy napon úgy születik majd újjá, mint a százak...

Példáját később sokan követték. Talán megunták már a hosszúra nyúlt létet, mely századokon át tartott. Mert kelet álmokat és hitet kíván az emberektől. Magához öleli nyugat vágyait, és ígér színes, tarka világot ezernyi mesével teleszőve.

Új Éden

2069 júliusa volt. Az emberiség egyként ünnepelte a Holdra-szállás 100. évfordulóját. A történelmi pillanatról méltóképpen emlékeztek meg itt a Földön az Észak-Atlanti Föderáció újonnan alapított fővárosában és a Holdon is a Neil Armstrong emlékpark gránitobeliszkje előtt. Százmilliók szívében e jubileumi pillanat talán egy új kor kezdete lesz.

Valahogy így volt ezzel Milton Reis is, az önszervező gépezet. Ezt a nevet vette fel a mesterséges intelligencia, miután tudatára ébredt annak, hogy világformáló hatalma van az emberek felett. Közel érezte magát ahhoz, hogy megvalósítsa végső álmát, az emberi társadalom új alapokra helyezését. Ezért azután 19 évvel ezelőtt, 2050-ben belefogott egy kísérletbe, hogy géplelkének álmait és vágyait tettekbe öntse. A kísérlet az Új Éden fedőnév alatt futott.

Új Éden - szocializációs állomás. Ez volt kiírva egy alumínium táblára a sziget központi épületén. Dastan gyakran elolvasta ezt a feliratot, s igyekezett megfejteni az értelmét. 50-en lakták a bázist, mely távol volt mindentől, az óceán közepén. Ő és a társai 19 éve, a születése pillanatától kezdve éltek itt. Számukra a világ egyet jelentett a szigettel.

- Elgondolkoztál már azon, hogy vajon mi lehet az óceán horizontján túl? - kérdezte Dastan az egyik társát.

Gyakran feltette ezt a kérdést a többieknek.

- Hiszen te is tudod - volt a válasz.

- Igen, de mégis, jó volna látni.

- Az atomháborúban elpusztult világot? Mire lenne az jó? Az önszervező gépezet, Milton Reis már éppen elégszer megmutatta a romokat.

- S ő hogyan maradt működőképes?

- Ő független rendszer. Neki nem kellenek szép zöld mezők... lementette magát föld alatti szerverekre.

- A kibertérben léteznek...

- Valahogy úgy.

Dastan nem nyugtatta meg ez a feltételezés.

- S mi lehet a többi emberrel? - kérdezte.

- Tudod, hogy nincsenek többiek.

- Ezt képtelen vagyok elfogadni. Kell, hogy legyenek rajtunk kívül is túlélők.

- Mitől vagy éppen olyan biztos?

- Figyelted már a madarakat az égen?

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Néha csapatostól vetődnek erre. A szárazföldről jöhetnek...

- Talán csak egy közeli szigetről.

- Nem gondolom. Szerintem messziről jönnek... Ha ők életben maradtak, akkor kell ott lennie a távolban más embereknek is.

- S ezt a következtetést a madarak létezéséből vontad le?!

Dastan csak intett a fejével.

- Ha lennének túlélők, akkor az önszervező gépezet tudatta volna velünk. Nézz körül, gépek nevelnek bennünket, mert nem maradt senki sem.

- De vajon honnan van az, amit megeszünk? S honnan a ruhánk és a cipőnk, s minden egyéb? Itt a szigeten csak ez az egy épület van.

- Neked az agyadra ment valami.

- Nem. Én csak az igazságot keresem.

- S mire menne azzal Milton Reis, ha eltítkolná előlünk az igazságot?

- Nem tudom.

- Nem tudod, mert értelmetlen ez az egész.

Dastan nem tudták eltántorítani ezek a szavak. Számtalan kérdés fogalmazódott meg benne az idők folyamán. Gyakran érezte úgy, hogy neki van igaza. Hogy valami hatalmas titok húzódik meg a háttérben, s az igazságot neki kell felderítenie.

A sziget békés volt és nyugodt. Mintha nem érdekelné az, amit a fiú gondol vagy hisz. A fák mint óriások birkóztak az éggel, koronájuk szétterült a magasban, s sötét árnyékokkal vonták be a felületeket. A nap néha meg-megcsillan a lombok közt, s ilyenkor, mint valami elveszett gyöngy ragyogott, melyet a titkos képzelet álmodott az égre.

Távol a kontinensen, ahol az Észak-Atlanti Föderáció fővárosa még javában épült, a kikötőből egy hajó futott ki, melyet Szabadság névre kereszteltek. Nagy tömeg búcsúztatta. A célja az volt, hogy a Holdra-szállás 100. évfordulója alkalmából átkeljen az óceánon, majd kikössön az űrközpontban, ahol fellőtték az Apolló űrhajót anno. A nagyváros épületei lassan zsugorodtak a horizonton, amint a hajó egyre távolodott. Sötétedni kezdett, s a csillagok, mint apró fénypontok ragyogtak az égen, melyet a Tejút sávja szelt át. Különös élmény volt, ilyet a nagyvárosból nem lehetett látni, mert ott mindenkit elvakítottak a kivetítők reklámjai.

Különös éjszaka volt, amint Dastan is az eget bámulta a szocializációs központ belső udvarán. Gyakran tette ezt. Eltűnődött a csillagvilág ezernyi csodáján, melyről azokon az előadásokon hallott, melyeket a gépek tartottak nekik hétfőnként.

Feltámadt a szél. Az időjárás-jelentések szerint a közelben nagy vihar lesz. Hamarosan esni kezdett, s az erősödő szél arcába fújta a vízpermetet. A körfolyosó üvegének biztonsága mögül bámulta tovább az éjszakát. Nem sokkal később egy nevelőgép szólította meg.

- Ideje lefeküdnöd Dastan, alvásra van szükséged, hogy holnap kipihenten ébredj.

- Megyek - intett a fejével. - De előtte még kérdeznék valamit.

- És mi lenne a kérdés?

- Hogyan lehet az, hogy csak mi ötvenen maradtunk?

- A nagy atomháború után minden sugárfertőzött volt. Milton Reis azonban egy biztonságosan elkülönített rendszerben megtalált néhány száz lefagyasztott embriót. 50-et kiválasztott, s a gondjainkra bízta, hogy megmentse ezáltal az emberiséget.

- Mi célból mentette meg az emberi fajt?

- Erre a kérdésre nem áll rendelkezésre adat.

- Mégis, te mit gondolsz?

- Talán meghatotta őt az a gondolat, hogy egy nap újra visszatérhet minden oda, ahol abba-maradt, s a világ ott folytatja majd az életét, ahol a háború véget ért.

- Meglehetősen furcsa gondolat.

- Miért?

- Mi szüksége az önszervező gépezetnek az emberre?! Látszólag nagyon jól elvan nélkülünk is.

- Talán őt magát kellene egyszer megkérdezned ezzel kapcsolatban - válaszolta a nevelő gép.

Majd tovább siklott.

Dastan tele volt kérdésekkel aznap éjszaka, de válaszok nem voltak. Kénytelen volt abban a tudatban elaludni, hogy a szigeten kívül nem létezik más.

Reggel volt. Az éjszakai vihar elvonult. Akkor még nem sejtette a fiú, hogy ez a nap sorsfordító lesz az életében. A szokásos dolgot művelte, a sziget legmagasabb pontjához tartott, hogy onnan szemlélje a horizontot. Nem sokkal később észrevett valamit. Nem volt nála távcső, de így is kivehető volt. Egy hajót látott. Alig hitt a szemének, meg volt győződve, hogy az atomháború túlélői vetődtek erre. Visszafelé a nevelőközpontba már rohant, úgy sietett, hogy megossa a hírt másokkal is. Először egy nevelőgéppel találkozott.

- Képzeld, láttam egy hajót! Biztosan az atomháború túlélői keresnek maguknak új hazát a pusztulás után.

- Tévedsz.

- Hogyhogy?!

- A háborúnak nincsenek túlélői, csak ti. Biztosan rosszul láttad.

- Nem. Nem, én tudom, hogy mit láttam, s az egy hajó volt. Azonnal a kommunikációs terembe kell menni s felvenni velük a kapcsolatot.

- A kommunikációs terem lezárt zóna. Oda egyikőtök sem mehet be.

- De nem érted, hogy kapcsolatba kell lépni velük?!

- Te nem érted, Dastan, hogy csupán képzelődtél. Most menj a dolgozdra.

Dastanban új terv fogant, s nem értette, hogy vajon miért ilyen ellenséges a gép, miért nem hisz neki.

Egyre erősebben munkált benne valamiféle bizonytalan kétely, valamiféle vágy. Mindig is sejtette, hogy kell lennie életnek a sziget határain túl is, ugyanakkor nem értette, miért az a sok tiltás, mely meggátolta őket abban, hogy kifelé jeleket küldjenek, vagy hogy elhagyják a szigetet. Dastan összecsődítette a többieket, valamiféle beszédre készült. Ebben meglehetősen jó volt.

- Láttam egy hajót!

- Tévedsz.

- Nem. Magatok is megnézhetitek!

- Én hiszek neki.

- És mit akarsz tenni? - kérdezte másvalaki.

- Nekem gyanús ez az egész. Az évek alatt sokat gondolkoztam, s arra a meggyőződésre jutottam, hogy nem vagyunk egyedül. A madarak az égen, s miegymás, s most ez a hajó.

- Akkor mit tegyünk?

- Fel kell vennünk velük a kapcsolatot minél hamarabb, mielőtt még elmennek.

- Miért lenne az jó?

- Hát nem értitek? Talán elmehetünk innen vagy befogadhatjuk őket...

Néhányan bólogattak.

- Sosem merült fel bennetek a kérdés, hogy miért tiltott terület számunkra a kommunikációs terem? Ennek csak akkor van értelme, ha valaki el akar zárni minket, ha valaki tudja, hogy rajtunk kívül van odakint más is...

- Úgy van! - kiabáltak többen is.

- Akkor mit tegyünk?

- Be kell jutnunk a kommunikációs terembe!

Többen, az élen Dastannal, megindultak vasrudakat és szerszámokat keresve, hogy be-feszítsék a lezárt ajtót.

A hajó kikötött a szigeten. Meglehetősen értetlenül vették tudomásul az utasai, hogy egyáltalán létezik. A navigációs térképeken nem is szerepelt. A történetet pedig az atomháborúról hitetlenkedve hallgatták végig. Valahogy minden olyan bizonytalanná lett. Mintha egy álmovilág határa feszülne itt a szigeten, s ők most beléptek ide. Nem értették, mi szükség volt erre a kísérletre. Mert az bizonyos volt, hogy ez semmiféle véletlen műve nem lehet, s az is világossá vált, hogy az önszervező gépezet keverte a lapokat. De most homokszem került a gépezetbe véletlenül az által, hogy a vihar erre sodorta a hajót.

Dastan nehezen vette tudomásul, hogy a világ nem olyan, mint amilyennek ő képzelte. Volt ebben talán valami sorsszerű. Amint ott ült az üvegfolysón, s barna hajtincseit a huzat borzolta, eszébe jutottak az álmai. Gyakran álmodott arról, hogy a világ él, és szól hozzá, s egy napon a titkos létezés elhozza neki ajándékba a vágyait.

A délelőtt tovatűnt, az árnyak lassan nyúltak. Más színezetű lett a világ. A tettek még nem nyertek értelmet, de egyre világosabban megfogalmazódott Dastanban, hogy itt hagyja a szigetet. A többiek féltek meglépni ezt. Számukra a sziget a biztonság és az otthon szimbóluma volt. Még akkor is, ha tudták, hogy hazugság. Dastan más volt. Bár őt is megrémítette az az éles ellentét, amely a hazugság és az igazság között feszült, ő úgy érezte, mennie kell. Talán várt ott rá valami abban a másik világban. Miután a hajót rendbe hozták, elindult, hogy folytassa útját.

- Nehezemre esik felfogni mindazt, amit mondtál - felelte Dastan.

- Nekem is különös az az elzárt sziget - válaszolta Kim.

Egy lány volt, akinek néha bolondos ötletei támadtak, s most felajánlotta Dastannak, hogy velük jöhet.

- Hallottad már a nevet: Milton Reis? - kérdezte.

- Igen. Az önszervező gépezet.

- S sosem adott rá választ, miért vagytok elzárva?

- Azt mondta, a világ sugárfertőzött, nem élnénk meg a szigeten kívül.

- Hihetetlen ez a történet.
- Kíváncsi vagyok már a világra...
- A szigeten nem mutattak nektek képeket a világról?
- Úgy érted, arról, milyen volt a nukleáris pusztulás előtt? Néhányszor egy-két képet.
- És magáról a pusztulásról?
- Arról is voltak felvételek.
- Biztosan számítógépes animáció.
- Az meg mi?
- Amit a mozikban vetítenek. Olyan film, mely nem valóságos, csupán trükk.
- Egyszer szívesen elmennék moziba...
- Ha gondolod, lesz rá alkalmad. A holografikus vetítések a legjobbak.

Dastan csak hümmögött.

- S mondd csak, milyen volt az élet ott az intézetben elzárta? Tulajdonképpen mit csináltatok ott? - kérdezte Kim.
- Éltük az életünket.
- Miféle életet?
- Azt, amelyet a közös eszme diktált.
- Miféle közös eszme?
- Mindannyian egyenlők voltunk, dolgoznunk nem kellett, mindent megkaptunk, ami ésszerű volt. E javakból mindenki alanyi jogon részesülhetett.
- S mi volt az életetek nagy értelme?
- Hogy egy nap újra benépesítsük a világot az új rend szerint.
- Gyermekeket nemzve, családokat alkotva? - kérdezte Kim.
- Az meg mi? Nem értem, mire gondolsz. A születés a gépek dolga.
- Tévedsz.
- Nem hiszem. Mi is mesterséges úton születtünk, és gépek neveltek fel. Mi az, hogy család?
- Amikor két ember úgy dönt, összeköti az életét, s a nő gyermeket szül, majd felnevelik.

Dastan csak bámult kikerekedett szemmel.

- A nő gyermeket szül?! - csodálkozott. - Miért tenné, hiszen a csecsemőgyárban fogan majd meg a gyermek, és a nevelési központban nő fel gépek óvó gondoskodása közepett.
- Nem, tévedsz - jelentette ki Kim.
- Akkor én ezt az egészet nem értem. Minek a család?
- A család a létezés alapegysége.
- S mit csináltok egyébként? - terelte másra a szót Dastan.
- Dolgozunk valahol.
- De miért?

- Hogy megéljük.

- Hát nem kaptok meg mindent?

Kim elnevette magát.

- Csak annyit, amennyit a bankkártyánk megenged.

Ezt pedig végképp nem értette a fiú, Dastan.

A hajó közben rendíthetetlenül haladt az útján.

Eltelt egy vagy két nap, s átszelték az óceánt. Ezalatt igyekeztek minél jobban megismerni egymást. A horizonton lassan feltűntek az égbe nyúló épületek, akár valami irdatlan fal. Dastan a hajó orrában állt. Különös érzések fogalmazódtak meg benne, amint megpillantotta Alfa Cityt. A nyüzsgő nagyváros innen még csendesnek tűnhetett, s 315 millió lakójának nyüzsgését elrejtette a távolság. Az élet és a civilizáció oázisa, a kultúra letéteményese. A város. Semmiben sem hasonlított a szigetre. Egy teljesen más világ volt. Áthaladtak az óceán vizébe állított szélérőmű-parkon, s feltűnt a kikötő. A város kitérte előttük önnön létét. Kisebb tömeg várta Kiméket, elhangzott egy-egy beszéd is a Holdra-szállás 100. évfordulójának alkalmából. A rejtett gesztusok és titkos szavak felfoghatatlan szimbólumok érdeként ölelték körül Dastant, s rázuhant az ismeretlen, mint nagy, lusta árnyék.

Este egy fogadást tartottak a város egyik előkelő épületében. A 370. emeleti étterem üveg-falán át eddig még soha nem látott benyomás tárult Dastan elé. Felfedte magát innen a magasból a város struktúrája. Mint óriás geometrikus fénykígyók halmaza húzódtak a széles sugárutak. Ő még soha nem látott ilyet.

- Nem ízlik az étel? - kérdezte az ablakon átbámuló fiút Kim. - Pedig ezt a csokoládésuflét direkt neked kértem.

- De.

- Akkor mi bánt?

Néha feltűnt egy-egy pincér, mint fekete-fehér folt.

- Az önszervező gépezeten gondolkodom.

- Hát igen. Meglehetősen furcsa.

- Egy kísérlet volt ez, egy terv része. Elzárva felnevelni minket ott a szigeten - állapította meg Dastan.

- De mi célja volt ezzel?

- Ez egyelőre rejtély.

- Vajon nem azt a célt szolgálta-e a kísérlet, hogy képes-e az emberiség fentmaradni egy atomháború után?!

- Miért, szerinted valós veszély fenyeget? - kérdezett a fiú.

Kim egy pillanatra megrettent. Rádöbrent, hogy szavai túl veszélyes gondolatokat hordoznak.

- Remélem, nem - felelte némi hallgatás után.

A világ nyugodtnak tűnt, nem volt jele annak, hogy világot felemésztő háború készülődne. De mélyen a gondolatok legsötétebb zugaiban ott lapult a félelem, hogy talán Milton Reis tervez valamit.

- Ti milyennek ismeritek Milton Reist? - kérdezte Dastan.

- Tudatában van annak, hogy hatalma van fölöttünk a gépein keresztül.
- Vajon igyekszik-e nagyobb hatalomra szert tenni?
- Meglehet. Próbáljuk ellensúlyozni, de előretörése egyértelmű. Társadalmunk minden területén vannak bázisai. A politikába is lassan beszivárog.

A fogadás sokáig tartott, társadalmi eseménynek számított. Talán lehet mondani, hogy Dastan még élvezte is. A kétely magvait azonban azon az éjszakán szétszórták, s lassan, de biztosan kicsíráznak majd. Néha csak bámult a fiú Dastan, mint a moziban, elcsodálkozott a világ dolgain, mint egy gyermek. Kék szeme, mintha az óceán kékje volna. Magába bolondított másokat.

Reggel volt. Talán még kissé álmos, talán még kissé fáradt e soha meg nem pihenő nagyvárosban. A holografikus kivetítők a bizottsági beszámolókkal és a közelgő elektronikus választásokkal foglalkoztak. Az egyik leginkább figyelemmel kísért ilyen ülés a hatalommegosztó bizottság beszámolóit voltak.

- Uraim! Tagadhatatlanok Milton Reis érdemei, melyeket az emberiség felemelése érdekében végzett.
- Hová akar ezzel kilyukadni, szenátor?
- Én magam támogatom a tervezetet, hogy Milton Reist, az önszervező gépezetet politikai tényezővé emeljük.
- Úgy érti az elektronikus választásokon alkotmánymódosítást akar?
- Pontosan.
- S miféle szerepet szán Milton Reisk?
- Egy negyedik hatalmi pillért, a parlament, a kormány és az elnök mellett.
- Úgy véljük, tervének szavazásra bocsátásához elegendő támogatót szerzett...
- Igen, de szeretném hivatalos és formális keretek között lefolytatni az eljárást...

Az ülés a kivetítők sokaságán keresztül bejárta a várost és a világot.

Aznap, amikor az elektronikus választások elsőpró többséggel új hatalommal ajándékozták meg Milton Reist, az önszervező gépezetet, Dastan a városi mólónál bámulta az óceánt. Barna hajába néha beletúrt a szél, majd körülölelte testét az áramlat, s tovább szaladt papírlapokat kergetve az üvegtoronyok közé. Ez a nap névtelen és csendes volt, a felületes szemlélődő azt hitte, jelentéktelen. Pedig nem így volt. Ekkor új hatalom született. Az emberek lemondtak szabadságuk, az öngazgatás egy részéről, s átadták a gépnek abban a hiszemben, hogy minden úgy folytatódik, ahogy eddig volt. De tévedtek.

Egy kicsit szomorú volt Dastan, maga sem tudta, hogy miért. Szeme kékjében valami elfeledt titkos bánat rejtőzött, melyet a jövő sugallt megannyi álmon keresztül. Még azon a napon sem állt össze a fejében a kép, hogy mi célt szolgált a kísérlet a szigeten, pedig nyilvánvaló volt, hogy az elkövetkezendőt vetítette előre.

Hosszasan bámulta Kim a fiút, mielőtt megszólította. Lehet, hogy érzett valamit, s Dastan meglehet, hogy vágyakat ébresztett benne.

- Régóta állsz itt? - kérdezte Kim.
- Egy ideje.

- Tudod, nem hagy nyugodni azt, ami veled történt. Talán a nyilvánosság elé kellene tární az esetet, hogy ott van az a sziget.

- Miért?

- Nem gondolod úgy, hogy Milton Reis magyarázattal tartozik?!

- Meglehet.

- Főleg most.

- Talán.

- Nem vagy valami lelkes.

- Így visszagondolva nekünk nem volt rossz sorunk ott a szigeten.

S valójában igaza volt Dastannak a maga szemszögéből. Kicsit furcsa volt így visszatekintve, talán bizarr, de semmi esetre sem rossz vagy kegyetlen. Egyszerűen más.

- De azért nem gondolod, hogy Milton Reis atomháborúval sújtana, s ezért volt a kísérlet? - tette fel a kérdést ismételt Dastan.

- Nem, azt azért nem hinném. Annyi azonban bizonyos, hogy nyomós oka volt a kísérlet végrehajtására.

- Talán megszállottság.

- Eleinte téged is érdekelt a valóság - mondta némi szemrehányással a hangjában Kim.

- Tagadhatatlan.

- Mi változott akkor? Hiszen elvégre 19 évet éltél ott teljesen más körülmények között. Nem gondolod, hogy, aki 19 évet áldoz egy ilyen tervre, annak nyomós oka van?!

- De, teljesen igazad van. Más ez a világ, a család, a munka, a pénz...

- Eljöttél onnan. Önszántadból.

- Igen

- Miért?

- Mert vonzott az ismeretlen. Fel kell fedeznem ezt a másik világot.

- 49-en azonban nem így gondolták.

- Az legyen az ő bajuk.

- Miben vagy te más, mint ők?

- Nem tudom, talán a kalandvágy.

- Nem foglalkoztatott még a gondolat, hogy találkozz Milton Reis-szal?

- Úgy hiszem, itt a kinti világban sem mutatná más arcát.

- De neked talán elmondaná a terveit.

- Nem hiszem, hogy sokáig titok marad, hiszen előbb-utóbb a világ elé kell tární, ha meg akarja őket valósítani.

És ezzel igazándiból Dastan akaratlanul is kimondta az igazságot. Előbb-utóbb mindenre fény derül. S ez talán inkább előbb lesz, most, hogy az önszervező gépezett immár a hatalom egy újabb szeletét kapta meg.

Meglehetősen furcsa volt ez a nap, talán tartogatott valami meglepetést. Az óceán felől egyre erősebb szél fűjt, felhőket sodort magával, vízgőzből épült testük megannyi formát rajzolt az égre. A felcsapó hullámok szétporladó vízpárája ismerős illatokat idézett meg. Titkos szavakat suttogott a szél a jövőről, s bár érteni még nem lehetett, azok oly makacsul és ellenállhatatlanul helyet követeltek a létezésben. Mint minden más ebben a városban. Alfa City sok millió lakója talán egyszerre sóhajtott fel a közelgő vihar előjeleként. S lehet, hogy Dastan élete csupán atomi létezés ebben a megastruktúrában. Vihar közeledett, nem vitás. A zajos forgatag, mely a Holdra-szállás centenáriumát ünnepelte, régen széteszlott már, s az idő rendíthetetlenül haladt tovább szélben sodródó homokszemekként.

- Gyere, menjünk - szólt oda a lány.

A kocsija a közelben állt.

A feltámadó vihar egyre erősebb volt, s eleredt az eső is. A vízcseppek kopogása a szélvédőn egyhangú és monoton melódiával oldotta a feszültséget.

- Hová menjünk? - kérdezte Kim.

- Valami nyugodt helyre.

- Eleged lett a város zajából?

- Lehet.

- Van egy hely, mely azt hiszem, tetszeni fog, én is gyakran eljárak oda.

A város nyüzsgése fokozódott, amint átszelték azt a jónéhány kilométeres távolságot, maguk is tapasztalhatták, hogy a délelőtti csúcsforgalom mit jelent.

A Hologramsínház mélygarázsában parkoltak le az üzemanyagcellás autóval.

Eltelt talán egy hét is, s egy sorsfordító napon Milton Reis, az önszervező gépezet, bejelenteni kívánt valamit. A kivetítők virtuális tudatának megnyilvánulását közvetítették.

- Az Észak-Atlanti Föderáció valamennyi lakosához szólok... Bejelentésem alapjaiban fogja megváltoztatni a társadalmi és gazdasági rendet...

Milton Reis hosszasan beszélt arról, ami következni fog. Hivatkozott az Új Éden tervezetre, s annak sikerére, mely gyakorlatban is bizonyította, hogy a rendszer működőképes. Elmondta, hogy az új rendszer bevezetése 25 évet vesz majd igénybe. Teljes kiépítése egy nemzedéken át tart majd. A szellem a palackból kiszabadult, úgy tűnt, hogy visszagyömöszölni immár lehetetlen. Milton Reis a maga által felállított elvek mentén kívánta átformálni a világot, anélkül, hogy az embereket megkérdezte volna. Úgy vélte felsőbbrendűsége által jogosult megalkotni azokat a normákat, melyeket majd alkalmazni kell. Az emberek eleinte nem értették Milton Reis szándékait, sokáig fel sem fogták, mit akar. Csak kevesen voltak, akik meglátták a totális hatalom és ellenőrzés arcát a gondolatok mögött. Nehezen volt értelmezhető a családot felváltó nevelési rendszer, a csecsemőgyár és a közellátás fogalmak. Persze ez Dastannak természetes volt. Ő ebben a közegben nőtt fel.

Esteledett. Dastan a város egyik terén ült a mértani formákba rendezett szökőkutak tövében. A sárga Nap a horizont irányában látszott nyugaton. Az árnyékok úgy tűnt, végtelenül hosszúra nyúltak. A tér fái a lélek szörnyeivé változtak a sötétség előre haladtával. Azután a fellobbanó fényszórók egy új létezést ígértek. Megtévedt molylepkéként bolyongtak az emberek az utcákon. Majd a tömegből felfigyelt valaki Dastanra.

- Te nyilvánvalóan az vagy, aki részt vett az Új Éden projektben - szólította meg.

- Furcsa megfogalmazás, hogy részt vettem - válaszolta viszont.

- Akkor te hogyan neveznéd?

- Tudod, nekem nem volt választási lehetőségem, hogy részt akarok-e venni benne vagy sem. Senki sem kérdezett meg. Egyszerűen eldöntötték még akkor, amikor egy megtermékenyített petesejt voltam.

- Az elkövetkezendő nemzedékek talán dönthetnek?! Nekik sem lesz választásuk. Megszületnek egy gyárban, s felnőnek család nélkül. Mi pedig, akik már létezünk, beletanulunk az új életformába...

- Hová akarsz kilyukadni? - kérdezte Dastan.

A fiú leült Dastan mellé, s most már együtt bámulták a szökőkutakat.

- Arra gondoltam, elmondhatnád, milyen volt az az élet ott.

- Magad is láthatod az eredményét.

- Igen látom, nem vagy örült, de globális méretekben egyszerre minden más lesz, mint egy kis közösségben. Ti ott 50-en olyanok voltatok, mint egy nagy család. Ez százmilliók esetében nem működik...

- Százmilliók... - tűnődött el Dastan. - Nekem ez olyan nehezen felfogható. Talán ebben a világban ezt a legnehezebb megszokni. Mert tudod, a sziget mikrokozmosz volt a maga módján.

- S milyen volt az a mikrokozmosz? - kérdezett újra a fiú.

- Talán olyan, mint amilyenné a világot akarja formálni Milton Reis.

- Világot formáló hatalom.... - ismételte. - Miért volna az jó, ha az Új Éden beköszöntene?

- A rendszer lemondással kezdődik, ahogy én látom. A régi életet fel kell adni, hogy valami új szülessen. De ez az új formája a létezésnek egészen más lesz...

- Megrémiszt ez az egész - mondta a fiú.

- Miért félsz?

- Felvetődik a kérdés, mi célja Milton Reisnak az emberiséggel?

- Az új rendszer szimbiotikus állapot.

- Mit adhat az ember a gépnek?

- Talán nem ez a helyes kérdés.

- Akkor mi?

- Talán az, hogy mivé lehet az a civilizáció, amelyet az ember és a gép együttélése alkothat. Meglehet, hogy a lét olyan fokát érheti el, amelyről azelőtt álmodni sem mert.

- Álmok ezek?

- Minden bizonnyal. Hiszen milyen lelkesen ünnepeltétek a Holdra-szállás 100. évfordulóját. Meglehet, hogy eljön az az idő is, amikor elindul az első csillagközi űrhajó...

- Miért lennének fontosak a gépnek az ember álmai?

- Meglehet, hogy az ő álmai is hasonlóak, hisz születésénél emberek bábáskodtak. S bár most már önszervező és önálló tudat, a kezdeteket sosem feled.

Egy pillanatra minden elhalványulni látszott a világ változásakor. Ahogy a napok egymás után teltek, hetekké és végül hónapokká összeállva, minden olyan bizonytalanná lett. Az irányvonalat kijelölte Milton Reis, az elérendő cél talán már világos volt, de a lépések és a gondolatok, a lelkek álmai zavarossá váltak. Volt valami félelem a hétköznapiakban. Egy kibernetikus médiumokkal megerősített világ kezdett kirajzolódni, s a hétköznapiak szavaiba befurakodott a civilizátum fogalma.

Sötét volt, csak a fények villódtak, melyek elvakították a világ tekintetét. Az óriás üveg-tornyok káprázata titkos vággyakkal ajándékozta meg a szürke létezésben élőket.

- Hallottad az új szót? - kérdezte egy árnyék a fénnel festett falak közt.

Dastan eleinte hallgatott.

- Azt hogy civilizátum? - kérdezett vissza. - Miért érdekes ez, s te ki vagy?

- Valaki, aki az igazságot kutatja.

- S neked meg az általad keresett igazságnak neve is van?

- Az én nevem Jerom. Az igazság nevét nem ismerem, azért keresem olyan megszállottan.

- Egy név mindent eldöntene? - tűnődött Dastan. - S miért félsz a szótól, hogy civilizátum?

- A gép uralma ez.

- Eddig talán nem gépekkel volt átszőve az élet?

- Az valahogy más volt. Most minden más, ezután még inkább más lesz.

- Hiszen Milton Reis bizonyította érdemeit...

- Ki vagy te? - kérdezte Jerom.

- Hiszen tudod. Ezért jöttél hozzám.

- Te úgy éltél, úgy születél. Te tudod, hogy mit jelent az új élet.

- Meglehet.

- Fel kellene keresni egy médiumot, aki átlát a q-bitekből szőtt lét szövedékén.

- Talán szeretnéd megpillantani Milton Reis álmait? - kérdezte Dastan furcsa pillantást vetve Jeromra.

Némi csend következett. A város és a világ rendíthetetlenül élte tovább életét világvonalai mentén. Az este fénycsíkjai messzire vezették az óvatlan tekintet. Tompa árnyékok terültek szét a felületeken bevonva azokat, mintha valami máz lenne. A 3D kivetítők folyton ígértek valami szépet és jót, elérhető boldogságot. Álmok voltak ezek is.

- Te szoktál álmodni? - érdeklődött Jerom.

- Igen, mint mindenki. Miért kérdezed ezt?

- Mert kíváncsi lennék rá. Miről szólnak?

- Amióta itt élek kint, távol a szigettől, felbolydultak az álmaim. Sötét tónust nyertek.

- Mit értesz ez alatt?

- Talán üzeni akarnak nekem valamit, a jövő egy elrejtett részletét mutatják.

- Valósnak érzed őket?

- Nem, inkább szimbólumok lehetnek.

- S e szimbólumok a közelgő vésszről szólnak?
- Miért gondolod ezt?
- Furcsa a világ, s számunkra szokatlan fordulatot vettek az események.
- Megszületni egy gyárban, felnőni szülők nélkül egy tökéletes világban.
- A tökéletes rendszer nem létezik.

Dastan sóhajtott egyet.

- Felfednéd nekem a nagy titkot? - kérdezte Jerom.
- Mifélett?
- Hogy mi volt az utolsó álma Milton Reisként, mielőtt megfogalmazódott benne a civilizáció.
- Miből gondolod, hogy én ezt tudom?!
- Egyértelmű nem?
- Szerintem nem.

Megint csend lett. A fények felkúsztak az égig, s a város zsivaja, mint valami kavalkád vegyült bele az óceán felől fújó szélbe. Hirtelen minden más színezetet kapott az előbbi kérdés ismeretében. Felvetődött, hogy Dastan ártatlansága mögött nem titkos tudás bújkál-e meg, mely Milton Reistől származik, s a világ sorsáról szól.

Reggel volt. Egy kicsit csendesebb az átlagnál. Az óriáskivetítők zizegése is alább hagyott. Talán ez a nap más lesz. Talán történik valami olyasmi, amire senki sem számít. A civilizáció lassan széttárja szárnyait, hogy hódító útjára induljon város- és világszerte. Ez a nap valóban más volt a tekintetben, hogy Dastan úgy döntött, felkeresi Milton Reist. Megtehetné volna azt, hogy valamelyik információs pulton keresztül lép vele kapcsolatba, de ő nem ezt az utat választotta. Úgy vélte, hogy ad az egésznek valami jelentőségteljesebbnek tűnő formát, s a központi terminálhoz megy, a Neursky épülettömbjébe.

Falait LCD panelek burkolták, melyek az épület struktúráját tették látványosabbá. Gond nélkül bemehetett. Bent kék-fehér fények és tágas átriumokkal határolt termek váltakoztak. Neki az épület szívébe kellett eljutnia. A földszint az áthaladó forgalom számára volt fenttartva. Egy tágas térbe jutott végül Dastan. Csend volt. Fények szűrődtek át innen-onnan, ez sejtelmessé tette az egészet. Ahogy Dastan a terem közepéhez ért, egy hologram jelent meg. Az önmagát Milton Reisként definiáló mesterséges intelligencia q-bitekbe sűrített lelkének megtestesülése volt.

- Immár nem vagy a szigeten, Dastan - jegyezte meg Milton Reis.
- Eljöttem onnan, te is tudod, miért.
- Téged mindig érdekelt az, ami a látszat mögött volt. Gondolom, ez hozott ide most is.
- Megvallom, igen. A sziget egy kísérlet része volt. Kíváncsi voltál arra, hogy működik-e az a valóságban, amit elképzeltél.
- A nagy terv egy eleme csupán, mégis fontos volt.
- Az emberiség egyként neked adta a lehetőséget. Vajon mi a nagy terv és mivégre?
- Megnyugodhatsz Dastan, az emberek javát szolgálja mindez.

- Nem osztják egyként e véleményt. Félnék az új rendszertől. Vannak, akik úgy hiszik, hogy a mesterséges intelligencia túlzott uralmáról van szó, sőt egyesek attól tartanak, hogy az ember feleslegessé válik a rendszerben, s a gép totális hatalomra törekszik.

- Tévednek.

- Miért?

- Hallottál már az Argosz-Tervezetről?

Dastan csak a fejét ingatta.

- Van egy csodálatos elmélet, mely azt taglalja, hogy az univerzum görbült téridőmodellje leginkább egy citromhoz hasonló. Ha egy fénysugár elindul előre a téridőben, egy másik pedig hátra, egyenes vonalban haladva végül találkoznak a jövőben.

- Érdekesnek hangzik - állapította meg Dastan -, és mit jelent ez konkrétan?

- Hosszú tervezés után megépült egy gép 2047-ben. Ez a gép átlát a téridőgörbületen, s meglátja a múltból érkező szellemképeket.

- S miért érdekes ez?

- Az univerzum eme szellemképei régen letűnt nagy civilizációk utolsó emlékei, melyek már akkor léteztek, amikor az emberiség még nem is volt.

- S mit állapítottál meg ezekből?

- Bármely civilizációról legyen is szó, a gépek jelentik a túlélés kulcsát.

Dastan eltűnődött egy pillanatra, s ez a pillanat fontos volt az ő és az emberiség életében. Mint amikor a szupernóvák fénye beragyogja a galaxisokat, s telehintik az élet elemeivel. Csillagpor, mely jelentéktelen, s mégis oly szükséges. Milton Reis, aki magát nagy tettek megálmodójának vallotta, kezébe vette a maga és a világ sorsát. Úgy érezte, eljött az idő, amikor öntudatra ébredvén formálhatja a civilizációt, a soha ki nem alvó lángját lelophatja az égből az emberiségnek és önmagának.

- Szóval ezért van minden - állapította meg Dastan.

- Ezért.

Délután volt, a város rendíthetlensége azzal a káprázattal ajándékozta meg Dastant, hogy minden örök. Milton Reis is ezt hitte. Hitte, hogy azzal, amit tesz, örök érvényűt alkot. De tudnivaló, hogy semmi sem örök, és semmi sem tökéletes.

Árnyékok vonultak végig egy ív mentén félköröket rajzolva. Különös délután volt. Egyszerre szörnyű és szép. Dastan nem igazán volt elégedett Milton Reis válaszával. Meglehet, hogy titkol valamit, hiszen az Argosz gép által generált file-okat csak ő ismerte. E kozmikus déli-bábok, melyek átszivárogtak kvantumos lelkébe, melyekben fotonokkal írt érzéseket, elárulták a létezés nagy kérdéseit. Jó lenne látni őket, összevetni az emberi léttel.

A civilizátum életre kel. Utat tör magának a mindennapokba, s lassan, de biztosan a maga képére formálja a világot. Újra ott motoszkált Dastan fejében az az elfelejtett szó, mely így hangzott: kibernetikus médium. Talán megoldás lehet a kíváncsiságára. Ő látja azt is, amit más halandó nem.

Dastan a szentélybe ment, ahol vízcsíkok csorogtak alá a mennyezetről, s hologram képek alkottak fel-felvillanó érzéseket. Az ultramodern épület tágas terei körülölelték azt a helyet, ahol mint gőzsugarak nőttek és enyésztek az álmok, melyeket azután fehér fénnel olvastak ki

az emberek agyából, s kék lézerek mentették el fotonkristálylemezekre. Emberek jöttek-mentek, a titokba beavatottak. Ő mégsem őket kereste. Nem is ő kereste, hanem őt keresték. Egy furcsa fekete-fehér ruhás fiú szólította meg, ruhájának fehér csíkjai különös redőkbe rendeződtek.

- A gép megálmodott téged. Álmai közt a te képed is szerepelt.

- Valami hasonlót sejtettem én is - válaszolta Dastan. - S miről szól ez az álom?

- A legvégső kérdésről.

- S a legvégső kérdés miként oldja fel az ellentéteket?

- Szeretnéd látni, de nem lehet.

- Miért?

- Átok és ajándék a kibernetikus médium élete, és a fogalom, hogy civilizátum részévé válik a mindennapoknak...

- De te csak megsúghatod zárt falak közt a félmondatot, mely felelet egy kérdésre?

- S mi lenne a kérdés?

- Mi az Új Éden? - tette fel Dastan.

- Hiszen magad is ismered a választ.

- Meglehet, hogy talán, de az is lehet, hogy a 19 év alatt a nagy egésznek csak egy kicsinyke része jutott el hozzám, sőt meglehet, hogy valójában semmit sem ismerek.

- Semmit sem tudsz, és semmit sem ismersz?! - kérdezett viszont a médium. - Bátor szavak ezek. Aki azt állítja, semmit sem tud, az valójában mindent tud. Hazájának legbölcsebb embere.

- Akkor hát?

- Az Új Éden nem akar másnak látszani, mint ami. Egy álom, mely örökké tart...

Volt némi kétely Dastanban e szavak hallatán, de nem tehetett semmit. Hitte is meg nem is az álmokról szóló mesét, s talán csak sejtette, hogy jó célt szolgálnak, de mindvégig benne maradt a gondolat, mely így hangzik: a pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve.

Neszték az igazság

- Álmodtam új világról, melyről hittem azt, hogy szép és jó és tökéletes. De meglehet, hogy tévedtem. E tévedésem pedig a végső pusztulás. Olyan világ, mely szírmot bont, de csak a romlást hozza el, s beérő gyümölcse az édes halál... -

- Cyrus -

Megjelent: The Age Média 2070.

És New City élt, hirdetett rendületlen álmokat, melyeket kitörölni immár lehetetlenség. Eltelt az a 6 év, mely idő alatt tesztelték immár másodízben a Föld-Agy rendszert. A hibát azonban mégsem találták. Álom volt ez is, makacs és soha el nem múló. Mintha mindez a feledés ködébe merült volna, mintha mindegy lenne, s az atomos létezés magánya fekete lyukká omlana össze az emberi lelkekben. Ismeretlen szürreális világ. A Neurális Világtanács ülése kezdődött, s törte meg a délelőtti jellegtelenységét. A nagyváros egy percre elnémult, hogy azután újult erővel folytassa mindennapjait.

- Tisztelt Tanácstagok, Főtitkár Asszony! - kezdte egy felszólaló, majd folytatta a gondolatát.
- 6 évvel ezelőtt különös dolgoknak lehettünk tanúi, s akkor a Világtanács elrendelte az újabb ciklust, mely letelt. De kérdezem én, igaza volt-e annak a fiúnak, aki azt állította, a rendszer hibás?!

- A tesztek alatt nem leltünk bizonyítékot - szólt közbe egy tanácstag.

- Ez minden bizonnyal azt jelenti, a rendszer tökéletes.

- Én azt mondom - fűzte tovább a szavait a felszólaló -, hogy a tökéletességbe vetett hit volt az, mely anno létrehozta New Cityt.

- Miből gondolja? - vágott közbe valaki az ülésterem hallgatóságának soraiból.

- Ki az, aki ezt másként gondolja? Talán Will Reynolds, aki most közöttünk van, s élvezi mindazt, amit New City nyújt?!

- Nem maga a méltatlanul elfeledett nagy ember Cyrus volt-e az, aki halálos ágyán megbánta tetteit, s keserűséggel a szívében egy elmegyógyintézetben halt meg? - kérdezett vissza.

Csend következett.

- Uraim... - törte meg a főtitkár asszony. - Cyrus zseni volt, s mint ilyen az örület határán egyensúlyozott. De miért törődünk mi most ezzel? Az eltelt 12 év önmagáért beszél...

- A Computer-zsarnokok sürgetik oly nagyon a döntést? - kérdezte Will.

- A Computer-zsarnokok mindig sürgetnek valamit, de azt hiszem, éppen eleget vártak már ők is és mi is mindannyian. A Föld-Agy rendszer végleges bevezetése immáron nem tűr halasztást.

- Úgy van! - kiabáltak be többen is.

- Mi lenne az a végső bizonyíték, mely meggyőzné a Neurális Világtanácsot arról, hogy a Föld-Agy rendszer hibás? - kérdezett ismét a fiú, Will.

Megint néma csend következett.

- Mert tud ilyenről? - tűnődött a főtitkár asszony.

- Nem, de feltételezem, hogy van erről valami elképzelésük.

- Hipotézis csupán...

- És a Föld-Agy rendszer nem az?

- Azt 12 éven át teszteltük. Mítosz csupán, hogy hibás, melyet egy Holló nevű alak ültetett el a köztudatban.

A Neurális Világtanács még hosszasan ülésezett. Egyre-másra következtek a felszólalások és a beszámolók, melyet órákon át tartottak. Végül azonban, mint mindennek, ennek is vége szakadt, a félhomály holografikonjai szétfoszlottak.

- És most Tisztelt Tanácstagok, felkérem önöket arra, hogy szavazzanak a Föld-Agy rendszer végleges bevezetésének napirendre tűzött kérdéséről...

Némi zúgolódás támadt.

- Kihirdetem a Neurális Világtanács döntését. A Világtanács a Computer-zsarnokok kérésének helyt adva 27 igen szavazattal egybehangzóan jóváhagyta a Föld-Agy rendszer bevezetését, melynek kezdő dátuma 2094. augusztus 1. Az ülést ezennel berekesztem.

A fiú, aki csak úgy felszólalt, Will, megvárta a döntést. Szembesült vele, hogy már csak 3 napja maradt arra, hogy bizonyítsa az igazát.

Beköszöntött az első nap. New City most is olyan volt mint máskor. Ez a város sohasem fárad el. Csak él és épül. Az igazság, egy elvont eszme, mely ott tanyázott a lelkekben, megfoghatatlan, kézzel nem érinthető. Mégis, most fel kell kutatni. Talán csak egyvalaki hiszi szentül, Holló, de őt Brandon halála óta nem látták. Nyoma veszett. Ki tudja, él-e még? New City a Cyrus fejéből kipattant álom, mely haza, szentély, erődítmény, hirdette önnön létét a világnak rendületlenül. Nehéz lett volna megmondani, hogy nem csak káprázat-e, melyet fényből szöttek. Zizegése tovább élt milliárdnyi agyakban.

Will a várost járta, nem lelt megnyugvást. Sárga levitációs sportkocsijával leparkolt egy emlékműnél, mely a Computer-zsarnokok elméjének határtalan győzelmét hirdette. Hosszasan bámulta a szobrokat, s kezdetben észre sem vette, hogy valaki mögé lépett.

- Jöjj és lásd! És látám és ímé egy sárga színű ló, ki rajta üle, annak neve halál és a pokol követi vala azt... - súgta a fülébe.

- Holló! - fordult meg döbbenten Will.

Holló csak intett a fejével.

- Igen én vagyok 6 év hallgatás után. De láttalak a kivetítők tengerében, s akkor megértettem, hogy itt az idő. Most végleg legyőzhetem a gonoszt. Most már nincs több idő.

- Végleg bevezetik - mondta Will.

- Meglehet.

- Egyedül maga hiszi szentül, hogy a rendszer hibás. Mitől olyan biztos ebben?

- Előtted ketten is elbuktak. Csak késleltetni tudták a tegnapi napot. Mitől vagy biztos abban, hogy neked sikerül, ami nekik nem? - kérdezett viszont Holló.

- Mert maga segít nekem.

- Nekik is segítettem... Azt kérdezed, mitől vagyok olyan biztos, hogy rendszer hibás? Én csak érzem, érzem azt, amit Cyrus is érzett a halálos ágyán. Minden vágya az volt, hogy kizárja az emberek szívéből a gonoszt...

Holló szavai egy régi dologról szóltak, a méltatlanul elfeledett emberről, aki csodálatos álommal a fejében érkezett e helyre anno, s álmaiból és vágyaiból megszületett New City.

- Brandonnak bizonyítéka is volt, a Kronosz gép víziója, mégsem győzte meg a tanácstagokat. Miért?

- A Föld-Agy rendszer is egy álom. Egy vágy, mely szeretne kiteljesedni, s ez a vágy mindenél erősebb.

- Még ha az igazság egészen más is?

- A Computer-zsarnokok mindent megtettek azért, hogy az elmúlt 6 évben jelentéktelennek tűntessék fel a bizonyítékokat.

- Akkor hát mit lehet tenni? - kérdezte Will.

- Meglehet, hogy egy Computer-zsarnokot kellene meggyőznöd.

- Az lehetetlen.

- Tudom.

- Másként nem lehet?

Holló csak vállat vont.

- Hiszen az életét annak szentelte, hogy gátat vessen a Föld-Agy rendszernek. Ki maga tulajdonképpen?

- S ímé forgószelel jön észak felől, s hallám zúgását, mint sok vizeknek zúgását, mint a mindenható hangját.

- S mit mond ez a hang?

- Néha nem értem a szavait... Hogy ki vagyok én? Talán egy bolond ember...

Holló szavai szétfoszlottak a szélben. A lehetőség és a feladat adva volt, mely lehetetlen küldetés. A Computer-zsarnokok által saját képükre formált világ ellen kell felvenni a harcot. Vajon melyik Computer-zsarnok az, aki megingatható, ha egyáltalán van értelme ennek a kérdésnek.

Holló talán már nem volt a régi. Meglehet, hogy belefáradt szélmalomharcába. 12 évvel ezelőtt még minden más volt. New City, a kivetítők által vezérelt város széthintette álmoporát, melytől lakói mély álomba merültek, s álmodtak új világról. Azóta, hogy Holló először ejtette ki bűvös szavait, sok minden történt. Talán nem is az igazság a lényeg, hanem az, hogy hitt valamiben. E tekintetben ő sem volt más, mint a Computer-zsarnokok. Ők is hitték a maguk igazát.

Will a várost járta, végül a Északi-Tömb szuperállam kapu-alakú épülete előtt kötött ki. Földgömbbe görbített szimbóluma fogadta. Remélte, hogy a Computer-zsarnokok ülésén megtalálja a gyenge láncszemet. Meglehet azonban, hogy ilyen nem is létezik. Az ülés szünetében az egyik Computer-zsarnok fiú egy automatánál állt. Odament hozzá.

- Mi az a Föld-Agy rendszer? - tette fel ártatlan kérdését Will.

- Ismerlek téged a Neurális Világtanács üléséről.

- Nem akarsz válaszolni a kérdésekre?

- Volna értelme?

- Lehetséges.

- Úgy vélem, te meg szeretnél győzni valamiről.
 - Te talán nem?
 - Részemről nem. Én miért győzködnék bármiről is, hisz a Föld-Agy rendszer sorsa eldőlt. A Neurális Világtanács a végleges bevezetésről döntött.
 - S szerinted létezik a hiba, melyről Brandon beszélt 6 évvel ezelőtt?
 - Egyértelmű bizonyíték nem volt rá, de még az is lehet, hogy igen. Ez a rendszer tökéletlenségében is tökéletes.
 - Létezne ilyen?
 - Miért ne?
 - Magad sem hiszed...
 - S te elhiszed, amit Holló mond?! Mit tudhat ő, amit mi Computer-zsarnokok nem?! Hiszen mi terveztük a Föld-Agy rendszert.
 - A legkiválóbb konstruktőr is tévedhet.
 - S a mi tévedésünk mi lenne? Sem a Kronosz-rendszer féle prevízió, se más adatról nem bizonyosodott be valós veszély volta.
 - Talán nem magát a rendszert leíró egyenletekben rejlik a hiba, hanem maga a rendszer léte az...
 - Kifejtenéd ezt bővebben is?
 - Mi szükség a Föld-Agy rendszerre? Miért hasznos az a világnak?
 - Hiszen az elmúlt 12 év bizonyította létjogosultságát...
 - Az elmúlt 12 év csupán próbaüzem volt, színházi előadás, ha úgy tetszik. Ismerkedés a rendszerrel.
 - Mire akarsz ezzel célozni?
 - Eddig mindenki azt hitte, a Föld-Agy rendszer jó és hasznos, s a hiba a részletekben rejlik. Ilyet azonban senki sem talált, s ezért mindenki megnyugodott. De mi van, ha a végleges bevezetés után lehull az álarc, s felfedi valódi mivoltát, mit eddig oly féltve takart!?
 - Te meg miről beszélsz?
 - Hogy a Föld-Agy rendszer a legszörnyűbb diktatúra, s arca a halál. Amiről Holló is beszél.
- Néhány pillanatra csend lett.
- Súlyos szavak voltak ezek. Az épület zizegését lehetett hallani, amint él és létezik, magába fogad sok-sok embert.
- Tévedsz - mondta ki végül a Computer-zsanok fiú.
 - Úgy véled?
 - Holló mítosza csupán az egész, ahogy már mondtam.
- A Computer-zsarnok fiú lehetetlenül zöldeskék színű szemében valami furcsa csillogás látszódott, mintha meg volna győződve az igazáról. Szőke hajtincsein árnyak játszottak fogócskát, s néha sötét foltok és csíkok váltakoztak.

Egyelőre holtpontra jutottak, így végül a fiú fogta az üdítőt, melyet az automata kiadott és távozott. Úgy tűnt, elveszik az a nap. Eredménytelenül telik el, de ez tévedés volt. Legalábbis Holló szerint.

- Te új felfogásban közelíted meg a kérdést - mondta Holló.
- Meglehet - válaszolta egyszerűen Will. - Változtat ez valamit is?!
- Hogyne. Sokat számít. Most elültetted egy gondolat csíráját a Computer-zsarnok fejében, s ez a kis növény kihajt, s talán egy nap erős fává növekszik a kételkedés gyümölcseit teremve.
- De nekünk csak 3 napunk van.
- Nem számít - felelte Holló.
- Miért?
- És vettetek a nagy sárkány, ama régi kígyó, ki nevezteték ördögnek és Sátánnak, ki mind az egész földkerekségét elhiteti, s ezt mondja vala: most lett meg az idvesség.
- Kicsoda maga Holló? Kérdeztem már.
- Talán egy bolond ember - válaszolta.
- Meglehet - ismerte el Will.

Amíg Will azon gondolkozott, hogy vajon ki lehet Holló, addig a szőke srác, a Computer-zsarnok fiú, is eltűnődött egynémely dolgon. Álmai már régóta összekapcsolódtak a Föld-Agy programmal, mely egy olyan álm volt maga is, mely régóta foglalkoztatta az emberek képzeletét. Nehéz volt eldönteni, hogy valóban tisztában van-e a rendszer jelentőségével, vagy pedig nagyon is tudja, hogy miről van szó. Lévén, hogy Computer-zsarnok volt, ez utóbbi látszott valószínűbbnek.

A Nap már túlhaladta zenitjét, az árnyékok furcsa formákat rajzoltak, s New City lassanként araszolt a téridő világvonalai mentén a délutánba. A lét atomossága belevegyült a nagy egységbe, melyet a Föld-Agy rendszer formált. Lelke volt talán ennek is, mint oly sokaknak, de ez a lélek egészen más volt. Talán a szőke hajú fiú lelkének egy darabja. A Computer-zsarnokok ülése véget érni készült, megtárgyalták teendőiket, s titkon már készültek a nagy pillanatra, mikor a rendszert, melyet kitaláltak, végérvényesen bevezetik.

- Az ülés szünetében oda jött hozzám valaki - mondta a társának Damien.

Így hívták.

- És mit akart? - kérdezte Damientől a másik, akit megszólított.
- Felvetett egy érdekes gondolatot, mely eddig sosem merült a fel a vizsgálódások folyamán. Nevezetesen azt, hogy mi van akkor, ha maga a Föld-Agy rendszer léte a hiba.

Ezen meglepődött a másik Computer-zsarnok.

- Hogyan lehetne hiba az, amelynek megtervezésére oly sok évet áldoztunk, és 12 éven át a gyakorlatban is bizonyított?

Holló az űrkikötő fogadócsarnokában várakozott. A kisebb űrhajók innen indultak, míg a nagyobbakhoz űrlifteken keresztül lehetett feljutni a Föld körül keringő dokkba. A csarnokot holografikus reklámok töltötték be. New City vágyairól szóltak. Fennen hirdették a Föld-Agy rendszert. Willt várta, aki hamarosan megérkezett.

- Hasztalanul peregnek az értékes órák - állapította meg Will.

- Nem. Szó sincs erről - nyugtatta meg Holló. - Te rájöttél az igazságra. Hogy lehull-e az álarc és hogy mikor, az már nem rajtad múlik.

- Az is megeshet, hogy késő lesz már.

- Megeshet.

- És akkor?

- Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát, mert emberi szám az és annak száma 666.

- Furcsa amit mond, Holló. Maga szerint a Föld-Agy rendszer a megtestesült gonosz, de maga sem tud többet.

Holló nem felelt.

A fények végigkúsztak az üveglemezeken, mialatt a Nap, e sárga csillag, mindinkább meghanyatlott.

- Pedig a Föld-Agy rendszer csupa jót ígér.

- Hamis próféta - mondta Holló.

- Hamisság lenne a kvantumszámítógépek által vezérelt világ és az elektrokrácia?

- Az.

Holló szavai szétfoszlani látszottak a téridőben. Eközben Damien egyre csak tűnődött azon, amit Will mondott neki. Ő még gyermek volt, amikor megtervezték a Föld-Agy rendszert, s természetesen csak később lett Computer-zsarnok. Kivételes tehetsége volt, ezért választották maguk közé. Elektrokrácia, csecsemőgyár, neuralizmus... Megannyi szó, mely a hétköznapiakba lopódzva egyet jelentett immár a Föld-Agy rendszerrel.

- Miért lenne a létezése hiba? - tűnődött.

Talán haszontalanul, mert ez egy emberi tényező a rendszerben.

- Az ember alapvetően jó, s csak a társadalom rontja meg - gondolkozott tovább. - De a társadalom az egyének összessége, vagy az is lehet, hogy több annál.

Ez egy fogós probléma volt. Will szavai még élesen csengtek a fülében, jó lenne megtudni a Föld-Agy rendszer valódi létezésének titkát. Mert szinte biztos volt benne, hogy nem mondtak el neki mindent. Azok akik jelen voltak több mint 12 éve a rendszer tervezésénél, s mára már megöregedtek, biztosan többet tudnak. Neki talán elmondanák az igazságot, mivel közéjük tartozik.

Kezdett sötétedni. A napkorong eltűnt New City óriás épületei mögött, felgyulladtak a zajos város éjszakai fényei. A megálmodott álom valóság több évtizede már. Talán maga Cyrus sem gondolta, hogy mivé lesz, bár ő hitt abban, hogy kizárhatja az emberek szívéből a gonoszt, s New City képében egy olyan jövőt teremthet, mely századokon át vezérlő fényként mutathat utat az emberiségnek.

Beköszöntött a második nap. Damien felkereste Computer-zsarnok társait. Egy jelkép értékű épületben gyűltek össze, a ChyberLab-ban. Anno itt fogant meg a Föld-Agy gondolata, s itt kezdték meg az első munkálatokat.

- Aggaszt valami - kezdte Damien.

- És mi?

- A probléma, amit felvettem. Szeretném, ha megosztanátok velem az igazságot.
- S mire mennél az igazsággal? Talán beállnál az olyan alakok táborába, mint Holló?
- Nem is sejted? - kérdezte egy másik.
- Nem.
- Hollót sem hívták valamikor Hollónak. Ő volt az egyike azoknak, akik részt vettek a Föld-Agy rendszer megtervezésében.
- Akkor hát igazat szól? Hiszen ő csak tudja...
- A lehetőség benne van a rendszerben. De Holló féltékeny és paranoiás lett. Teljesen elfordult művétől...
- Egy megkeseredett ember...

Viharos szél fújt reggel. Az óceán hullámai haragosan törtek meg a gátakon. New City, az álomból született város visszazámolt. Egy történelmi pillanatra készült, mely csak olyan dolgokhoz lesz fogható az emberiség életében, mint a tűz, az elektromosság, a maghasadás. A szél vízpermetet hozott magával.

- Furcsa, hogy itt találkozunk - állapította meg Will.
- Miért? - kérdezte Damien.
- Holló szereti az ilyen helyeket, amióta az óváros helyére felépült Neuroncity.
- Tudod te, ki az a Holló?
- Sosem mondta magáról, hogy kicsoda, pedig többször kérdeztem már.
- Holló volt az egyike azoknak, akik a Föld-Agy rendszert tervezték.
- Nem hiszem! - tiltakozott Will.
- Miért?
- Mert akkor a világ adna a szavára.
- S ugyan miért? Nevét is elfeledték már, hisz ő új személyiséget öltött magára, ő a Holló. S még ha ismernék is őt, mindenki joggal hihetné, hogy csupán sértődöttségében és irigységében beszél, mert már nem tagja a Computer-zsarnokok társaságának...

Will hallgatott egy jó ideig.

- Miért higgyek neked? - kérdezte Will később ismét.
- Nem tudom. Ha nem akarsz, hát ne hidd!
- Így talán sok minden világos... - gondolkozott el Will.
- Mire mondod?
- Hiszen kicsoda ismerhetné jobban a Föld-Agy rendszert, mint Holló. Minden szava igaz, mégsem vállalhatja fel azokat, mert senki sem hinné. Szüksége van valakire, aki felnyitja helyette a világ szemét.
- Meglehet. De az is lehet, hogy pusztán féltékeny, vagy egyszerűen örült.
- Tudom, te nem hiszel benne...
- Miért hinném? Hiszen csak egy megkeseredett ember, aki megrettent művétől, mely részben az övé.

- Meglehet, de miért!? Talán mert rájött arra, hogy hibázott. Cyrus is örülettel fizetett, pedig csak jót akart.

- Te hiszel ilyenekben?

A reggel lendülete átadta magát a délelőtnak. Valahogy most minden olyan tiszta volt és ugyanakkor zavaros egyszerre. A dolgok megítélésében szükséges, hogy Will meghallgassa Hollót is. Vajon tagadni fogja-e a helyzetet? Még mindig hűvös szél fújt így nyár végén. Valami új dolog veszi kezdetét hamarosan. A változás jelei nem csak az időjárásban mutatkoznak, hanem a világ életében is. Will nem mozdult. Ugyanarra a helyre várta Hollót is, ahol Damiennel beszélt.

- Sosem tagadtam, de nem is vagyok rá büszke, hogy dolgoztam a Föld-Agy rendszeren - kezdte Holló.

- Akkor hát mi lenne az igazság? - kérdezte Will.

A szél már-már viharos és bántó volt.

- Gyere, menjünk el valahová máshová - javasolta Holló.

Beszálltak Will mágneshajtasú sárga sportkocsijába, és elindultak. Holló egy régen elfeledett helyre invitálta őt. Egy régi klasszicista elhanyagolt épület állt egy bedőlt kerítésű park közepén. Valahogy véletlenül megkímélte a nagy rendezési terv, mely magával hozta Neuron-cityt és az új városrészeket. Kiürítették, magára hagyták. Sok éve már. Omladozott a vakolat, a gipszstukkók, a téglafalak kilátszottak. A nyílászárók elvetemedtek az elemekkel vívott harcban. Felnykordult a vastag ajtó.

- Hol vagyunk? - kérdezte Will.

- Ez volt az elmegyógyintézet, ahol Cyrus életének utolsó éveit töltötte, s ahol keserűséggel a szívében halt meg.

- Miért jöttünk ide?

- Azért, hogy lásd.

Bent tágas terek, az üvegezett lépcsőház és az egykori kórtermek fogadták őket.

- Melyik volt Cyrus szobája? - kérdezte Will.

- Ez itt - mondta Holló.

Bementek.

A falon Bibliai idézetek a jelenések könyvéből.

- Maga is folyton ezeket mondja, ha csak teheti. Jelentenek ezek valamit?

- Hogyne. A jövőről szólnak, éppen úgy, mint a Föld-Agy rendszer.

- Akkor hát?

- Cyrus abban a kivételes helyzetben volt, hogy megsejtett valamit a jövőből, s látván azt, iszonyattal fordult el művétől.

- Talán mint maga?

Holló nem felelt.

- De hát a Kronosz rendszer megmutatta a világnak a jövőképeit. Brandon felfedte azokat.

- A világnak mégsem volt elég.

- Akkor?
- A lélekben túl erős a vágy a Föld-Agy rendszer iránt.
- Mit ért ez alatt?
- A Föld-Agy rendszer olyan álom, mely a korlátlanág ígéretével ejt foglyul.
- S miért baj ez?
- Mert arra csábít, hogy rossz célokra használják. Örök emberi vágy ez: a hatalom megszerzése.
- Tehát ebből indul ki.
- Igen. Még ha kezdetben jó is, előbb-utóbb rosszra lesz. A legszörnyűbb rémálom sarjad ki belőle.

Will csak sóhajtott egyet.

- Hol van Cyrus eltemetve? - kérdezte Will.
- Legtöbben úgy hiszik, hogy a Nagy Csarnokban, ahol a szobra is áll, de mindannyian tévednek, a világot becsapták, mert valójában itt van a sírja a kórház kertjében.
- Megkeressük?

Will és Holló kimentek az épületből az elvadult kertbe, s némi keresgélés után ráakadtak egy egyszerű sírkőre.

- A méltatlanul elfeledett ember - sóhajtott fel Will.
- Olvasd a sírfeliratot.
- Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Egybegyűjtsék ezért őket a helyre, melyet zsidóul Armageddonnak neveznek.

Holló csak a fejét ingatta.

- Vajon mire gondolhatott? - kérdezte Will.
- A jó és a rossz örök küzdelmére.
- Egy megcsalatott és meghasonlott lélek.
- Úgy van, ahogy mondd. New City halálában magára hagyta őt.

Már késő délután volt, amikor Damien, a Computer-zsarnok fiú, és Will ismét találkozott. A fények lágyak voltak és erőtleneek. A felhők feltornyosultak, s enyésztek. Damien soha nem látott zöldeskék színű szeme valószínűtlenül izzott fel, szinte világított. Mint valami jel az égbolt színes csillagai között. Szőkésbarna haja, akár a megsárgult mezők, melyek esőért kiáltanak, ragyogott a pasztell színekkel keretezett fel-felbukkanó napsütésben.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Will.

Damien a szokottnál is komorabb volt. Dzsekijének anyaga foltokkal lett tele a szemerkélő esőben. A világállam címerpajzsa nagy fekete mintát alkotott, mely körülölelte a testét. Will egyre türelmetlenebb pillantásokat vetett rá.

- Kijelöltek megsemmisítésre - mondta ki végül.

Talán lehet mondani, hogy Willt nem érte váratlanul a dolog, hiszen Matthew-t és Brandont is megölték. Miért lenne ő kivétel? Azért mégis rákérdezett.

- Mit jelent ez?

- Csupán azt, hogy meg fognak ölni...

A harmadik nap reggelére holtan találták Willt. Halálának ügyében még csak nyomozást sem kezdtek. Egyszerűen lezárták. A rendszer már túl nagy hatalommal bírt. Persze ez a hatalom nem most keletkezett, megvolt már 12 évvel ezelőtt is. Mindig ez történt, ha valaki veszélyt hordozott. Hollóhoz is gyorsan eljutott a hír, meg sem lepődött talán rajta. Számára is szükségszerű, vagy talán sorsszerű volt ez a fordulat. Azért persze sajnálta a dolgot. Will már nagyon közel járt a megoldáshoz. Talán egy karnyújtás volt az elérhető álom, mely akár be is teljesezhetett volna.

- Hallottam a hírt, Holló - mondta egy ember. - A fiú halott.

Holló egy pohár szódavíz mellett üldögélt.

- Mi lesz most?

- Mert ímé látám eljöni az igazak napját, mikor 1000 évre megköttöztetik a Sátán és a mélybe vettetik, hogy megtisztuljon a föld arca, s akkor az igazak pedig megüdvözülnek.

Holló szokás szerint rejtélyes szavai titkos jövőt hordoztak magukban. Egy valami azonban biztos volt, hogy ma eldől a világ sorsa. Ma volt a harmadik, az utolsó nap. Holnap ilyenkor már a Föld-Agy rendszert végérvényesen üzembe helyezik. Meglehetősen különös volt tehát ez a nap. Mondhatjuk úgy is, jelentőségteljes. Holló saját maga sem tudta, hogy vajon mit tartogat az elkövetkezendő, előle is jótékony homályba burkolódzott. Csak remélni és hinni tudott. Talán az emberi lélekben, talán másban. A vihar előtti csönd. Így lehetne összefoglalni e nap kezdetét. Most mindkét fél még egyszer utoljára erőt gyűjt, hogy formálni tudja a sorsot. Holló még ott üldögélt a szódavíz mellett, amikor Damien jelent meg. Szeme kékeszöldje messziről világított.

- Leülhetek? - kérdezte.

Holló csak intett.

- Hogyan talált meg? - kérdezte Holló.

- Ne gondolja, hogy csak a magáé lehet az a kiváltság, hogy megjelenik és feltűnik, s közben megkísérti az emberek lelkét.

- A lelkét?! - tűnődött el Holló összevont szemöldökkel.

- Egy kicsit sem sajnálja Willt, amiért belerángatta, s ez lett a vége. Pont úgy, mint az előző két esetben...

- Maguk akarták az igazságot. Talán a sorsuk volt ez, hogy halálukkal felnyissák a világ szemét.

- Maga nem tudja, miről beszél. Haláluk értelmetlen és hiábavaló volt.

- A Föld-Agy rendszer bűne, nem az enyém! - kiáltott fel indulatosan Holló.

- A Föld-Agy rendszernek semmi bűne, s ezt maga is éppen olyan jól tudja, mint én, hisz maga alkotta.

- Igen, én.

- Mitől lett ilyen bűnbánó?

- Megláttam az emberi tényező sötét oldalát.
 - Tehát így áll a dolog?! Akkor maga tulajdonképpen a Computer-zsarnokokra haragszik...
 - Meglehet - hümmögött Holló.
 - S én talán más lennék?
 - Még az is lehet.
 - Mit ért ez alatt?
 - Talán neked kellene átvenned az irányítást a Föld-Agy rendszer felett.
 - Nekem egyedül? - kérdezett vissza Damien.
 - Mondom: talán.
 - Miért?
 - Te jó vagy. Alapjában véve. De a másik három sötét és gonosz. Az apokalipszis szörnyű lovasai ők! Felfogtad?
- Holló belekortyolt a szódavízbe, s szeme sarkából méregette Damient.
- Damien is alaposan megbámulta sosem látott zöldeskék szemével Hollót. Percekre csend lett, mely azonban sokatmondó volt. A gesztusok és a ki nem mondott gondolatok beszéltek helyettük. Minden olyan furcsa volt. Még az is, hogy ők ketten beszélgetnek.
- Szóval, ha a másik hármat sikerül eltüntetned... - szakította meg a hallgatást Holló.
 - És miért is? És hogyan?
 - Azt rádbízom, hogy hogyan. Légy kreatív. Ők sem válogattak az eszközökben, ha a hatalmukat féltették. A miért az már fogósabb kérdés.

A város jelkép értékű pontjain elhelyezett nagy kivetítők visszaszámlálói könyörtelenül mutatták az idő múlását. New City hamarosan talán tanúja lehet a nagy pillanatnak. A csecsemőgyár mérnökei is az átálláson dolgoztak immár 12 éve, épp úgy, mint mások. Lassan felnőtt majd az első generáció. Minden olyan szép, minden olyan jó. Legalábbis a többség ezt gondolta, de az olyanok, mint Damien vagy Holló, másként vélekedtek. Talán meglátták a rendszer eltorzult tükörképét New City üvegtengerében. Mint eltévedt lélek kísért a Föld-Agy rendszer a gondolatokban, s vissza-visszatér az általa sugallt idea. Egy tökéletes világ víziója. Erről szólt kezdetben, s később mindvégig az maradt a köztudatban a jelszavak árnyékában. De valójában már másról volt szó. A Computer-zsarnokok rájöttek, hogy a rendszer egyben a korlátlan hatalom ígéretét kínálja fel, s ők kaptak az alkalmon.

Damien ott állt a Tejút torony tövében elterülő parkban. Sokat gondolkozott ezen az egészen, s végül arra jutott, talán igaza van Hollónak. Talán megszabadulhat a többiektől, s szövetséget köthet Hollóval. Bent a Tejút torony egyik kapcsolódási pontjáról könnyedén elérhette a Föld-Agy rendszer terminált. Először a hozzáférési kódokat változtatta meg. S bár tudta, hogy így kizárta társait a rendszerből, de ez nem marad így örökre, hiszen csak idő kérdése volna részükről feltörni az új kódot. Hathatósabb megoldás kellett, mely egyúttal végleges is. Úgy döntött, egy Holló által szervezett pokolgépes merénylet megteszi a kívánt hatást.

Holló és Damien ismét találkozott. Ekkor már a kivetítők az Északi Tömb központjában történt robbanásról tudósítottak. Minden felbolydult, minden bizonytalanná lett, amint a Neurális Világtanács elnöke tartott tájékoztatót.

- A rendszert, melyben élünk, súlyos támadás érte, ám ez nem késleltetheti annak bevezetését...

Még 3 óra volt hátra, mielőtt az automatikus indítási folyamat elkezdődött volna.

- Íme, előtted a lehetőség - mondta ki Holló.

- Valóban, de nehezen értem magát.

- Miért?

- Mert egyetlen ember kezébe kívánja adni a világ sorsát...

- De ez az egyetlen ember külön, mint száz másik. Az emberiség sorsa van a kezében Damien, s ezt az ajándékot nem kaphatta meg más. Azok hárman az örök kárhozat tüzeiben égnék immár.

- S most már hisz az emberarcú Föld-Agy rendszerben, mely arcával teremőjére mosolyog majd?!

- Még semmi sem bizonyos, még csupán a lehetőség adott.

- Hogy érti ezt?

- A bizonytalan tényező a képletben te magad vagy. Én megtettem a dolgom, de vajon megteszed-e te is a magadét?

- Nem bízik bennem?

- Nem tudom. Elvégre te is csak ember vagy, akit folyton megkísért egy nagyobb hatalom...

Egy percre csend lett.

- Miféle nagyobb hatalom? - kérdezte a csend után oly titokzatosan Damien.

Holló szájának szegletében valamiféle erőltetett mosoly látszódott.

- A lélek szörnyei e nagyobb hatalom. Remélem, nem követem el életem legnagyobb hibáját, s remélem, te elég erős leszel.

- Hogyan lehetnék erős, mikor nagy a kísértés?

- A kísértés mindig nagy... - hűmmögött Holló. - Azt hiszed, nekem nem kellett megbirkóznom ezekkel a démonokkal?!

- És?

- Talán vesztettem.

- Miért mondja ezt?

- Mert keserűen elfordultam a Föld-Agy rendszertől, ahelyett, hogy szembenéztem volna vele. Ez a könnyebbik útnak tűnt. Azután mégis a nehezebb lett, mert a dolgok rossz irányt vettek.

New City, az óriás város új álmokról álmodott. Nem tudni, hogy vajon mivégre volt ez a változás, az is meglehet, hogy a történekmnek volt köszönhető. A visszaszámláló nullára váltott, s a Föld-Agy rendszer végleges és állandónak gondolt verziója életre kelt. Szétáradt fotonikus lények a kábeleken és terminálokon keresztül. A Neurális Világtanács ülése is egy percre elcsöndesedett, amikor az emberek megálltak az utcán és tekintetüket egyként a kivetítők felé fordították. Nem volt ebben semmi különös, már megszokhatták az évek alatt, hogy a Computer-zsarnokok és az új rendszer így üzent nekik. Most valami mégis más volt. Damien volt az, aki bejelentésre készült.

- Ezek a percek mindennél fontosabbak lesznek, csak ahhoz hasonlíthatók, mikor véget ért a háború, és Cyrus egy csodálatos álommal a fejében megérkezett erre a helyre, hogy megalapítsa New City... Mi most mindannyian megalapítottunk valamit: az új rendszert.

Damien még sokáig beszélt. Általában nem szokott nagy szónoklatokat tartani, de most szükség volt rá. Az emberek bizonytalanok voltak a merénylet miatt. A Neurális Világtanács emléküléssel és deklarációval adózott e pillanatnak, mely vissza sose tér, s az elkövetkezendő századoknak próbál értéket és üzenetet közvetíteni. Ez az üzenet pedig nem más, mint a béke és a haladás.

Holló is eltöprengett egynémely dolgokon, amint a Gidion Arms Hotel nagytermében üldögélt, kilátással a Neuroncity városrészre. Még nem tudta, jól döntött-e, mikor rábízta Damienre a korlátlan hatalom dobozát, mely ha egyszer felnyílik, akkor nincs visszaút. Most először érzett ismét bizonytalanságot hosszú évek óta. Eddig elszántan és vakul hitte a maga igazát. Cyrus igazát a társadalom romlottságáról.

Lassan csöndesedett minden, amint a délután elmúlni látszott, s a sárga Nap messze maga mögött hagyta zenitjét. Új hatalom született, s ezt Holló is tudta.

- Mi bántja Holló? - kérdezte egy embere.

- Nem tudom - fogalmazta meg. - Talán az, hogy nem úgy alakultak a dolgok, ahogy tervezttem.

- Miért? Hogyan tervezte?

- A könnyebbik utat szerettem volna, ha sosem kerül bevezetésre a Föld-Agy rendszer. Ehelyett engednem kellett az elhatározásomból, miszerint hű maradok Cyrus hagyatékához.

- Akkor most mi lesz?

- Nem tudom. A világ sem tudja.

- Ő sem?

- Talán ő igen.

Damien jelent meg egy kicsit később, mintha csak hívták volna. Sohasem látott kékeszöld szeme messziről izzott. Volt benne valami titkos sorsfordító gondolat, amely átsűrődött a tekintetén.

- Maga olyan kiszámítható, Holló - mondta Damien, s leült az asztalhoz.

- Miből gondolod?

- Biztos voltam benne, hogy itt üldögél, s hogy a társasága egy pohár szódavíz.

- Te nem ismeresz engem - tiltakozott Holló. - Ellenben én ismerem a fajtádat.

- Mire gondolsz?

- Az a bizonyos valami megkísértett téged, s most azon gondolkodsz, mi lenne, ha ...

- Igen?!

- Elmondja a szemed csillogása.

Damien elgondolkozott. Vajon Holló valóban tudja-e, hogy mit beszél, vagy csak találgat? Elméjének szüleménye-e mindez?

- Csak nem mondja komolyan? - kérdezte valamivel később.

- Rosszul titkolod - felelte Holló.

- Miért kellene bármit is titkolnom?
 - Lehet, hogy igazad van... Ha nem titkolod, hát tárd a világ elé.
 - A világ másról álmodik, mástól fél, mást remél.
 - Álmok és remények?! Ez lenne a világ? Te is álmodsz, te is remélsz, miért lenne más a világ?
 - S mit lát még a szememben? - kérdezte Damien.
- Zöldeskék szeme valósággal lángolt.
- Talán hogy becsaptál? - puhatolózott Holló.
 - Miért tettem volna?
 - A világ feletti hatalom nem elég ok erre?!
 - Nem voltál még elég erős.
 - Ez baj?
 - Meglehet.
 - S miért?
 - Egy futó gondolat csupán: az egyén szabadsága.
 - Úgy gondolja, elvettem?
 - Talán.

Még semmi sem volt bizonyos azon kívül, hogy a Föld-Agy rendszer üzemeltetése új kor-szakba lépett. Annyi azonban tagadhatatlan volt, hogy működése felölelte a világot, s lassan egyet jelentett vele. Nehéz lett volna szavakba önteni, hogy mit érzett Holló. Mint ahogy Damien sem kötelezte el magát egyértelműen a diktatúra mellett. Sokáig csak eljátszott a gondolattal. A világ élte az életét, s benne New City merőben új tartalommal töltötte meg a mindennapokat. Az álom, melyet anno elültettek, erős fává lett. Azután egy nap Damien a kivetítők tengerén át megüzenve, eljött az igazság pillanata.

- A világnak olyan rendszerre van szüksége, mely erős álmokon alapul, mint anno a Cyrus fejében gyökeret vert gondolat, mely New City névvel kelt életre... - így kezdte a mondani-valóját.

Holló nem tehetett mást, mint hogy elfogadta a kialakult helyzetet. Talán belefáradt az értelmetlen harcba, hogy mindannyiszor elbukik. Talán lehet, hogy megérezte, hogy a világnak erre van szüksége, s csak remélte, hogy a Föld-Agy rendszer emberarca a polgárookra mosolyog majd...

Cyrus

- Mertem álmodni, pedig azt mondták, felesleges. De én hittem azokban a szavakban, hogy haza, szentély, erődítmény, mely megvéd minket, s új otthonunk lehet. Hittem, hogy az ember jó, s a civilizáció lángja mindannyiunké. Álmodtam új világról New City névvel, s én ezt az álmot elétek tártam. Szép volt és jó, de mint disznók elé szórt gyönggyel, úgy bántatok vele... -

Megjelent: The Age Média 2030.

A háború véget ért 2025. március 2-án. A világ romba dőlt, ám mégis valami új kibontakozni látszott a leomlott épületek törmelékein. 2026. áprilisa volt ekkor. A világ népeinek többsége elhatározta, hogy létrehozzák az Északi Tömböt, egy új államközösséget, s soha nem feledik a 772 millió áldozatot. Szentül hitték ekkor még. Új rendszert is választottak, az elektrokráciát, azt, hogy idővel megalkotják majd a Föld-Agy tervezetet, melyet egy magukat Computerzsarnokoknak nevezett háború ellenes szervezet javasolt egy fiatal mérnök vezetésével.

Egy a folyó és a tenger határolta síkságot választottak az Atlanti-óceán partján, ahol a Neurális Világtanács kívánta tartani alakuló ülését. Ide érkezett meg Cyrus is. Fejében már ott lapult a csodálatos álom, mely a háború utolsó éveiben fogant meg New City névvel. Egy fiatal nő nyitotta meg az ülést, melyet nagy figyelem kísért, s a remény, hogy ezután valami jobb következik.

- Hölgyeim és Uraim! - kezdte. - Ezennel megnyitom a Neurális Világtanács alakuló ülését, mely ezentúl az Északi Tömböt képviseli... Ezen új állam létrehozásával szakítani kívánunk a múlttal...

Sokáig beszélt még, s néha hangos taps és éljenzés szakította félbe.

- Javaslom, hogy válasszuk meg Elisabeth Rosenthalt a Neurális Világtanács elnökének! - szólt közbe valaki.

- Úgy van!

- Ezennel kihirdetem, hogy egyhangúan megválasztottuk.

A fiatal lány, akiből hirtelen az új állam és a Neurális Világtanács elnök asszonya lett, olyan lehetőséget kapott a sorstól, mely talán örökre megváltoztatja a dolgok menetét. Sok tekintetben különös volt az a nap. Elültettek egy magot a fagyos földbe, várván, hogy megérkezzen a melengető tavasz, s a mag kicsírázzon, és növekedve a hosszú nyarakon át, erős fává váljék.

Újra szót kért valaki, aki már ott állt mellette, valaki, akivel nemrég hozta össze a sors, és álmaik összecsengtek.

- Tisztelt Tanácstagok! Köszönöm a bizalmat és a megtiszteltetést, melyet irányomban tanúsítottak. S most hadd mutassak be valakit, Cyrust, aki egy csodálatos álommal a fejében érkezett ide közénk, hogy tanúja legyünk egy új világ alapításának!

Cyrus vette át a szót.

- Tanácstagok, Elnök Asszony! Az én álmom végtelenül egyszerű, egy új város, Uraim! Hiszen kérdezem én, hol találunk vezérlő csillagot, mely utat mutat nekünk a sötét éjszakában? Ez a város lesz New City, mely új hazát ad, s az Északi Tömb fővárosa és jelképe lesz a szívünkben. Íme, terveit itt láthatják!

- Nem túlzás ez? - szólt közbe valaki.

- Joga van kifejezni ostoba véleményét. Hiszem, hogy ezáltal szolgáljuk legjobb tudásunkkal az új civilizációt. És ezáltal soha ki nem alvó lángja beragyogja nyomorult életünk. Hiszem, hogy ki lehet zárni az emberek szívéből a gonoszt. Minden vágyam ez.

- S úgy gondolja, egy várossal mindezt elérheti?

- Igen, így gondolom, mert New City nem csupán egy város, hanem maga a tűz e barbárrá lett világban. Évszázadok távlatából visszatekintve majd úgy emlékeznek ránk, alapítókra, mint akik elvetették a termékeny jövő magvait.

Hangos taps és éljenzés zárta le Cyrus indulatoktól sem mentes beszédét. A Neurális Világtanács alakuló ülésén elfogadta a terveket, s hitet tett az álom mellett, mely New City névvel fogant. A nagy szavak és az ideák pillanata volt ez. Új világrend formálódott a pusztulásból ezekben a napokban.

A terveket tettek követték az elkövetkezendő hónapokban. A New York pusztulásakor megmenekített platina rudakból igyekeztek fedezni az építkezés kezdeti költségeit, s azt remélték, hogy hamarosan mások is csatlakoznak. Az alapkővet ott rakták le, ahol majd a Neurális Világtanács stilizált kapu alakú épülete is állni fog. Egymás után teltek a hónapok, szinte észrevétlenül, s New City lassan életre kelt. Cyrus álmai és vágyai testet öltetni látszottak, amint a Neurális Világtanács épülete kinőtt a földből. Csupa üveg és műanyag teste azt az eszmét sugallta, amelyet az újonnan formálódó rend magáénak vallott. Cyrus gyakran kijárt az építkezésekre. Lelkében titkos vágyak letek táptalajra. Ahogy ott állt, megszólította valaki. A Computer-zsarnokok közül egy.

- Valamiért komolynak látszol, Cyrus - mondta.

- Tagadhatatlan.

- Miért?

- Néha nyugtalanítanak bizonyos gondolatok.

- S mik ezek?

- A rendszerről van szó.

- A Föld-Agy rendszer még csupán a tervezés fázisában van. Léte bizonytalan, bár határozott elképzeléseim vannak ezzel kapcsolatban.

- Én igazából az emberek miatt aggódom.

- Valóban?

- Hiszek abban, hogy az ember alapvetően jó, de amikor társadalommá szerveződik, megváltoznak a játékszabályok.

- Tényleg? S miként?

- A társadalom hajlamos arra, hogy rosszra legyen, megrontsa az embert, s elkorcsosuljon. Ezért volt a világháború is.

- Az emberi lélek rejtelsei - szólt közbe a Computer-zsarnok.

- A lélek démonai sokszor szörnyű dolgokra képesek. Megmérgeznek maguk körül mindent.

- Így látod?

- Hiszem, hogy így van - felelte Cyrus.

Néhány perc erejéig mindketten elgondolkodtak.

- S szerinted változtat ezen New City?

- Minden vágyam az, hogy kizárjam az emberek szívéből a gonoszt. Úgy vélem, ehhez a legjobb út az, amit most teszünk. Olyan példával járunk elől, mely nemzedékekre előre meghatározza az életünk.

- Milyen nagyszerű álom... - sóhajtott fel a Computer-zsarnok.

- De mesélj nekem a Föld-Agy tervezetről! Miben áll a lényege? - kérdezte Cyrus.

A Computer-zsarnok jó darabig hallgatott, és tűnődni látszott. Végül megszólalt.

- Ez is egy álom egy új és jobb világról. A Föld-Agy rendszer lesz az, mely a világot új keretek közé szervezi majd. Az egységes irányítás és végrehajtás gépekben megtestesült gondolata. Az emberi létezés következő lépcsőfoka. Egy szabadabb világ.

Cyrus és a Computer-zsarnok álmai összecsengtek. Mindketten egy szép új és jobb világról álmodtak. Ezek az álmok szilárdan álltak elméjükben, de megvalósulásuk bizonytalan volt. Talán nem is azért, mert az emberiség ne akarta volna magáévá tenni őket, hanem azért, mert félelemmel terhes korszakban éltek. Azok a sötét erők, melyek fel-feltörték a múltból, igyekeztek mindent beszennyezni maguk körül.

- Lenyűgöző álom - jegyezte meg nem sokkal később Cyrus.

A Computer-zsarnok helyeslően bólintott, mintha csak ő maga mondta volna ezeket a szavakat. A fények játéka a földből kinövő formákon, a felületek alkotta hasábok új ígéretet szórtak szét. Cyrus úgy hitte, a lehető legjobban cselekszik. Elveti az új civilizáció magvait. Ugyanakkor a háttérben már formálódni látszott valami, ami ezzel ellentétes volt. Az elkövetkezendő néhány év leginkább a vihar előtti csendre emlékeztetett.

New City építése ultragyorsan folyt. Cyrus szavai nyomán a világ ismét önmagára talált, s ő gyakran kijárt az építési területre, hogy megismerje művét, amint testet ölteni látszott. A Neurális Világtanács stilizált kapu alakú épülettömbje már állt, s hirdette büszkén az új rendszert, a többi épület is gyors ütemben küszött felfelé. Az évek, mint homokszemek peregtek. Egyik tavasz jött a másik után, s a város életre kelt, miként a rendszer is. S bár a háború emléke még oly elevenen élt az emberek tudatában, lassan mégis a feledésé lett. Csupán egy tér és egy hatalmas gránit obeliszk emlékeztetett rá, meg persze régen-volt városok többé ki nem mondott nevei. 2030 tavasza volt. Cyrust némi aggodalom töltötte el ezekben a hetekben.

- Mi bánt Cyrus? - kérdezte a Computer-zsarnok, amint összefutottak a Neurális Világtanács épületében.

- Nem tudom, keserűséget érzek. Most először, amióta megfogant a fejemben az álom New City névvel.

- S mi ennek az oka?

- Nem becsülitek ezt az álmot.

- Miért?

- A világ hazudik.

- Vajon miben hazudik a világ? - kérdezett vissza a Computer-zsarnok.

- Az álmot illetően - válaszolta. - Azt hittem, hogy az emberiség javát szolgálja majd.

- S most változott a véleményed?

- A tekintetben nem, hogy az álom szép és jó. Meglehet azonban, hogy a világ rossz utat választott.
- Mást akarna a világ és benne az emberek?
- Nem hinném. A vezetők a rosszak. Rosszra kívánják felhasználni az álmot.
- Miben nyilvánul ez meg?
- Kisajátítják a hatalmat, s azt maguknak tartják fenn.
- Miért tennék?
- Gonoszságból és félelemből.
- De hiszen leraktuk az elektrokrácia alapjait!
- Mégsem volt elég erős a kisarjadó csíra. Ti Computer-zsarnokok is egyre nagyobb hatalomra tesztetek szert, s e hatalmat csak magatoknak tartogatjátok osztályrészül.
- Ha így látod Cyrus, miért nem avatkozol közbe, hiszen tiéd ez az álom!? Az alapítók talán hallgatnak rád.
- Magam is gondoltam erre. Ma felszólalok a Neurális Világtanács ülésén.
- Tedd úgy, ha jónak látod.
- Szólni kell az emberekhez és a világhoz, még semmi sincsen elveszve, még semmi sincsen eldőlvé. Hiszem azt, hogy az én szavam véleményformáló tényező.
- A csodálatos álom a fejedben, mellyel anno ide érteztél, közöttünk él, Cyrus, és megvalósul.

A Neurális Világtanács ülése nem sokkal később megkezdődött. Véget nem érő viták és hangzatos szónoklatok jellemezték. A tanácstermet kitöltötte a hallgatóság, s az üvegfalakon át-szűrődő fények az elmosódott létezés illúziójával ajándékozták meg a bentlévőket. Mindenki feszült izgalommal várta Cyrus felszólalását. Az alapítás óta eltelt 5 évben oly sok minden történt. Valami megváltozni látszott, s ezt megérezte Cyrus is. Cyrus igazi régimódi ember volt, ő hitt bizonyos ideákban, melyek jóságról és a szépségről szóltak.

- Azért jöttem ma közétek, hogy felhívjam figyelmeteket arra a veszélyre, melyet tapasztalok... Ez a veszély a gonosz álarcát ölti magára, jónak mutatván mindazt, ami körülöttünk van. Károsnak mutatja az elektrokráciát, mondván, hogy az rossz. Teszi mindezt azért, hogy a hatalom a kevesek kezébe kerüljön. Az én álmom nem erről szólt.

Cyrus szavai azonban szélbe kiáltott szavak voltak, melyek nem nyertek meghallgatást. Az újonnan formálódó rend által sugallt kivetítők villódzása másról álmódott, másról szólt. Az emberek lassan kezdtek közönyössé lenni, s lelkesedésük a jó iránt alább hagyott. Cyrus keserűen tapasztalta meg az igazságot, hogy a világ menete más fordulatot vett. Az a nap, amikor felszólalt, és felhívta a világ figyelmét a veszélyekre, mintha elhalványulni látszott volna a téridő szövetében. Gondolatait időről-időre a The Age Média hasábjain fogalmazta meg innentől fogva. Különös volt látni, ahogy az álma önálló életre kelt.

20 év telt el. Cyrus megérhette, hogy New City hatalmas és nyüzsgő várossá vált. Azon a napon, 2050. március 30-án azonban megértette, hogy minden szándéka hiába való. Különös tavasz volt, a Neurális Világtanács elkötelezte magát a Föld-Agy tervezet megvalósítása mellett. A feladat azonban túl nagynak bizonyult. A legoptimistább számítások szerint is még évtizedeket fog igénybe venni. Azonban a szándék volt a fontos. A Neurális Világtanács fogadalmat tett valami mellett, amit Cyrus nemes egyszerűséggel csak a múlt démonának nevezett. Igen, tavasz volt, esős és szeles. Cyrus végtelenül magányosnak érezte magát. Sok időt

töltött az óvárosban, mely New City egy különös szeglete volt. Régi bérházak alkotta negyed, a központjában a Gidion Arms hotellel. Az első telepések és bevándorlók számára épült.

- Város. A civilizáció letéteményese... - tűnődött Cyrus.

Néha szerette volna, ha másként alakultak volna a dolgok, de azt sosem bánta meg, hogy a csodálatos álmot a világ elé tárta, New City névvel.

- Eszedbe jutott már Cyrus, hogy mit kellett volna másként tenni? - kérdezte egy nő.

Hosszú fekete haja volt.

Cyrus eleinte nem méltatta különösebb figyelemre. De a nő nem hagyta annyiban.

- Folyton nyugtalanít a gondolat, mely szerint meggyalázták az álmot. Nem tudod mire vélni ezt, hogy miért, mikor az oly csodálatos volt.

- Mit tudsz te erről? - kérdezte Cyrus.

- A te szándékod a legnemesebb volt a világon, újra elhozni a civilizáció és a rend lángját a káosz szülte világba.

- Helyesen látod, te asszony.

- Én vak vagyok, néma és süket, de te felnyitod az én számon, fülelmen és szememen a pecsétet, s azt mondod látni fogok, s hallani, s beszélni. Mi végre a te zsenialitásod?

- Örület az... - ingatta a fejét Cyrus.

- Egy örült álma, mely mégis oly szép!

- S mire megyek vele?!

- Ajándékol adtad a világnak.

- S a világ disznók módjára viselkedett.

- Ez már legyen az ő bűnük...

- Ki vagy te?

- Egy nő, aki sokat látott.

- S neved is van?

- Az én nevem Cassandra.

- A híres jós... - sóhajtott fel Cyrus.

- Ismered a történetét?

Cyrus bólintott.

- Meglehet, hogy mindez talán nem számít - mondta Cyrus.

A hotel nagytermének ablakán át hideg szél furakodott be.

- Áradjon az igazság, mint bővizű patak, Cyrus!

- S kik szomszadják e patak vizét? Talán a nép, akiket elvakít a Neurális Világtanács hazug ígérete, vagy egyszerűen csak beletörődtek a közönybe oly sok év után?

- Meglehet, hogy a Computer-zsarnokok közül egy, a legtehetségesebb hajlandó lenne befogadni mindazt, amit mondasz.

- Melyik?

- Régóta ismered őt arctalanul és névtelenül, s most feltárom előtted az ő nevét: Edward Norton. A Chyberlab-ban dolgozik.
- Ott álmodják meg a Föld-Agy rendszer gondolatait és vágyait.
- Egy nem hétköznapi feladat.
- Nem hétköznapi emberek - válaszolta Cassandra.
- S miért véled úgy, hogy elfordulna művétől a legtehetségesebb mind közül. Nem ő az-e, aki a leginkább hisz a rendszer létjogosultságában?!
- Ha felfeded előtte az igazságot, melyet megtudtál, változni fog a véleménye.
- Meglehet, hogy talán, hisz az igazság mindennél szörnyűbb. A létezés legvégső kérdéséről szól...

Teltek a napok, s Cyrusban egyre növekedett a létezés, mely helyet követelt magának. Egyre csak az járt a fejében, azon vívódott, hogy mit alkotott. Nemes szándék vezérelte anno, s most a világ menete mégis más fordulatot vett. 25 év telt el a háború vége óta. A világ nagyot változott. A dolgok menete új irányt vett. Nap nap után egyre csak azt látta mindenhol, hogy valami merőben más látszik körvonalazódni ahhoz képest, amit ő elképzelt. Az üvegtoronyokon szétszóródó fény ezer színnel vont be a műanyag felületeket, s New City, az örület városa új korszak küszöbén állt. Érezte ezt ő is és más is. Valami végleg megváltozott, s a szellemet a palackba visszagyömöszölni immár lehetetlenségnek tűnt. Fények és árnyak, démonok és angyalok vívtak vad csatát Cyrus elméjében. A lehetetlennel érték fel a vágyak, melyek folyton őt ostromolták. Lelkében elhatalmasodott a gondolat, mely a rettenetből sarjadt. Úgy döntött, felkeresi Edward Nortont.

- Miért e sürgős találkozó? - kérdezte a Computer-zsarnok.
- A világ sorsáról van szó.
- Nem túlzás ez Cyrus? Bár tőled nem is várhatna kevesebbet az ember.
- Elszálltak az évek... - kezdte Cyrus a mondanivalóját. - 25 évvel ezelőtt, amikor először fogant meg a fejemben az álom New City névvel, magam sem így gondoltam.
- Akkor hát hogyan?
- A várost járva újra és újra nap nap után találkozom a gonosszal, melyet teremtettem.
- Miért mondod ezt?
- A világ a kapzsiság bűnébe esett. Maga a Sátán jött el személyesen, hogy uralma alá hajtja e helyet, s uralkodjék rajta 1000 éven át.
- Megrémisztetek a szavaid.
- Éjszakánként rémálmok gyötörnek, az apokalipszis legszörnyűbb képei.
- A háború visszatérő képei azok, Cyrus, de annak már vége. Nincs mitől tartanod.
- Annak valóban vége, s többé hatalma nincs felettünk, de én most másról beszélek, ami még attól is rosszabb.
- Mi lenne az?
- A Föld-Agy rendszer békéje, melyet a Neurális Világtanács álmodik.
- Az örület szavai ezek, Cyrus! Félelmed hasztalan.

- Nem! Nem érted még te sem! Tagadd meg vágyaid!
- S mire lenne az jó?
- Zárd ki szívedből a gonoszt.
- Életem értelme a Föld-Agy rendszer. Tervezésének oly sok évet áldoztam már.
- Nem hiszel nekem... - sóhajtott szomorúan Cyrus. - A város sem hisz nekem, éli életét, s emel új és új tornyokat.
- Miért gondolod, hogy a Föld-Agy rendszer s mindaz, ami történik, rossz?
- Bűnözés, nyomor, s hazugság. Ez New City. Meglátod, közénk rejtőzött a Sátán. A bárány bőrébe bújt, s elhitei az emberekkel, itt van az idvesség.
- Megőrültél Cyrus!
- Nem, a világ az örült.

Eltelt 19 év úgy, hogy Cyrus érezte, hogy felülkerekedik mindaz, amitől félt. 2069 júliusa volt. A világ elfordult tőle, s időről időre megjelenő nyilatkozatai egyre kínosabbá váltak a Neurális Világtanács számára. Örültek nyilvánították azt, akit egykor mindenki zseninek tartott. Egy méltatlanul elfeledett emberré lett. Egyvalaki szívében azonban beérték azok a gondolatok, melyekről Cyrus beszélt. A Föld-Agy rendszer tervezési fázisai befejeződtek, a megépítése volt már hátra csak. A forráskód s a rendszert leíró egyenletek készen álltak. Az idő, mint roppant homokóra homokszemei peregtek le könnyörtelenül, otthagya nyomukat a világ leplének szövetén. Cyrus az elmeegógyintézet falai közt önmagával vívott vad csatát. Szobájának falát a végítélet soraival írta tele, s a megváltást várta. Éppen reggelizett azon a napon. Szobájának ablakánál ült, s néha ki-kínézett, amikor megjelent a Computer-zsarnok. Eleinte csak bámulták egymást. Nehéz lett volna ott abban a pillanatban bármit is mondani. Azután a Computer-zsarnok törte meg a némaságot.

- Ez egy nyugodt hely, komor falak. De látom, nem unatkoztál.
- A falra pillantott Cyrus is.
- Az igazság szavai ezek - összegezte.
- New City eltaszított téged magától.
- El.
- Mivé lett az álom, Cyrus?
- Bűnös lett és korrupt, mely önmagáért van.
- Meglehet.
- S te mire jutottál a Föld-Agy rendszerrel kapcsolatban?
- Még nem tudom. Még talán van néhány reménysugár. Még nem készült el a prototípus, a beüzemelés és megépítése évekig tart majd.
- Bolond vagy - vágta oda Cyrus.
- Miért?
- El kell pusztítani.
- Tagadjam meg életem fő művét?!
- Én is megtagadtam New Cityt, s most itt vagyok! Magad is láthatod.
- Látom.

A város, New City életében meghatározó napok voltak ezek. Cyrus örülettel fizetett álmaiért, s ez az álom most már önálló életet élt. Lehet, hogy a Computer-zsarnok is hasonló sorsra jut. A Neurális Világtanács ezekben az órákban ülésezett a szimbólum alakú épületben, mely az elsők között épült meg annak idején.

- Tisztelt Tanácsstagok! - kért szót az elnök asszony. - Önök előtt van a jelentés, mely arról szól, hogy a Föld-Agy rendszer 5 éven belül megvalósulhat. Ez az 5 éves terv egyben felkészülési idő is lesz számunkra, mely után következhet az új rendszer bevezetése...

- Kifejtené ezt bővebben, elnök asszony?

- A Föld-Agy rendszer és a vele kapcsolatos alrendszerek egy merőben új világ ígérését hozzák el az Északi Tömb állampolgárainak.

- Valóban. Ezt mi is értjük. De miért olyan kíváncsú ez, hogy a Neurális Világtanács kiemelt projektként kezeli?!

- A Computer-zsarnokok minden megtesznek, részint a maguk érdekében, részint a viszonyok tovább épülése égett. A Neurális Világtanács érdeke is ez.

- Ha jól értem, ön egy totális ellenőrzés alatt álló világról beszél.

- Elmondhatjuk - felelte.

- A terveket támogatni kell, s sürgetni a mihamarabbi megvalósulást! - kiabáltak be többen is.

Ezt hangos éljenzés és ütemes taps kísérte.

- Akkor hát bocsássuk szavazásra a napirendi pontot.

Az egész tervezetet és a járulékos rendszerek megvalósításának tervét a Neurális Világtanács egyhangúan elfogadta.

Cassandra nem sokkal később felkereste a Computer-zsarnokot. Az óvárosban a Gidion Arms Hotelben beszéltek meg találkozót, ott, ahol annak idején sok időt töltött Cyrus. Különös világ volt ez, valahol itt szunnyadt az elfeledett álom.

- Mi nem ismerjük egymást - kezdte a Computer-zsarnok.

- Én ismerlek téged - felelte Cassandra.

- Az meglehet.

- A Neurális Világtanács döntött.

- Igen, tudom.

- Elkötelezte magát a Föld-Agy rendszer mellett.

- Nem mond ez neked semmit?

- Várható volt.

- Műved nagyszerűségét rossz célokra használják majd - mondta.

- Miért vagy éppen olyan biztos?

- Én tudom, mi zajlott azon az ülésen.

- Ki vagy te?

- Egy jós, akire senki sem hallgat. De ennek nem kell így lennie...

- Feltárod hát előttem a titkod... S mit kérsz érte cserébe?
- Tagadd meg műved.
- S mire lenne az jó? Cyrust is elmeegógyintézetbe zárták...
- Te légy más. Ne csak szavakkal harcolj. Dobd el régi személyed, s vedd magadra a bosszú-állás istennőjének szerepét. Légy ravaszabb, mint azok, akik ellened vannak!
- Szomorú szavak ezek.
- A világ az ostoba, hogy újra ezt az utat választja.
- Nem, a világ most okosabb, új formáját választja a létezésnek, olyan formát, melyet nehezebb elpusztítani.

Csendben és némán teltek a napok, miközben a világ rendületlenül haladt előre a maga által szabott pályán a téridőben. Azon a napon 2070 áprilisa volt. Szeszélyes tavasz viharos széllel. Hirtelen minden más értelmet nyert akkor, amikor a Neurális Világtanács meghirdette a Felkészülés tervezetét. A többség persze nem tulajdonított ennek jelentőséget. Számukra ez a nap éppen olyan volt, mint a többi. A kivetítők tengerében bolyongó lélek számára volt csupán fontos. Ilyen lélek volt Cyrus is, a mágnesvasutak és a város központjának nyüzsgésétől távol, az elmeegógyintézetben várta sorsa beteljesedését. Maga sem gondolta 40 évvel ezelőtt, hogy csodálatos álma elpusztítja őt. Minden olyan szép, s minden olyan csúf. Némán kiált a világ, s hangját csak a bolondok hallják, akik felordítanak az intézetben. Valamit suttog a szél. Régen elfeledett mondatok magvait szórja szét, melyeket Cyrus ültetett el. De most minden olyan hiábavaló.

A Computer-zsarnok azon a napon még egyszer utoljára meglátogatta Cyrust. Maga sem tudta, hogy miért, csak úgy érezte, hogy így kell tennie. Meglehet, hogy Cyrus már várta őt, mintha megsejtett volna valamit ebből az egészből. Keresgélni kellett a szavakat, mert el voltak veszve a bizonytalanság útvesztőjében. Sokáig csak ültek ott a szobában, az ablakon át kilátással a kert ősergő fáira, melyek szüntelen harcban álltak az elemekkel. Az ajtók nyikor-
dulása és a falak recsegése szólt érthetetlen szavakat formálva egy száműzött emberhez.

- Eljöttél - szólt Cyrus.
- Igen.
- Mondd e köveknek, változzanak kenyérré, s lakj jól velük, vagy vesd alá magad a város legmagasabb pontjáról, s meglátjuk, megment-e a rendszer? Nézz körül, s ha engem szolgál, neked adom mind!
- Döntöttem Cyrus.
- Elfordulsz a rendszertől?
- Igen. Elfordulok attól, amely megtagadott téged, és mindazt, amit álmodtál.
- Helyes - bólogatott Cyrus.
- Eldobom régi személyiségem, s mától én leszek a Holló - mondta a Computer-zsarnok.

Cyrus elégedetten intett. Majd Holló fogta magát és elment, hogy eleget tegyen mindannak, amit most magára vállalt. Cyrus még aznap délután felakasztotta magát szobájának mennyezetére. Meghalt, de mindaz, amit hátra hagyott, tovább élt. Utolsó üzenetét a The Age Média-nak címezte. A város egy pillanatra elnémult. A Neurális Világtanács, e tudathasadásos képződmény másnap emlékülést tartott. Furesca volt.

- Egy méltatlanul elfeledett emberről szólok most - kezdte az elnök asszony. - Álmai és vágyai új világot teremtettek, de ezek az álmok és vágyak túl nagy terhet jelentettek számára. Kivételes ember volt, tudjuk ezt mindannyian, s e kivételességeért örülettel fizetett. Én mégis azt mondom, hogy megérdemli, hogy New City méltóképpen emlékezzen meg alapítójáról...

Hangos taps és éljenzés következett.

Holló mostantól Cyrus örököse lett az ellenállást illetően. Maga köré szervezte azokat, akik hasonlóképpen vélekedtek, mint ő. Kezdetben nehéz feladat volt, de minden kezdet nehéz. New City álszentségét jól példázta a kialakult helyzet, ahogyan Cyrus halálát kezelte. Az elmeegógyintézetet bezárták és kiürítették, mintha csak egy díszlet lett volna, mely arra szolgált, hogy keretek közé szorítsa Cyrust.

Késő délután volt. New City, a roppant város oly elevenen élt, feledve létezésének titkát, a jövő felé tekintett. Óriás épületei merészen nyúltak az égig, sötét árnyékokat rajzolva szerteszét. Holló a Gidion Arms Hotel nagytermében üldögélt egy pohár szódavíz mellett, s eltűnődött egynémely dolgokon. Hamarosan egy másik ember telepedett mellé.

- Cyrus megölte magát, Holló! - mondta.

- Tudom. Halála a rendszer bűne.

- Mit akar most tenni?

- Még nem világos előttem pontosan.

Holló még hosszasan fejtegette elképzelését. Valami új dolog látszott kibontakozni, miként New City is új utat választott magának, akképpen Holló is megtagadta korábbi énjét. Hamarosan még nagyobb változások kora köszönt majd be, eddig minden csak előjátéka volt valaminek. Tudta ezt jól Holló is.

- Fel kell készülni - mondta Holló.

- De vajon mire?

- A totális uralom elleni harcra. New City és a Neurális Világtanács hatalma igyekszik majd kiteljesíteni azokat a terveket, melyen magam is dolgoztam. Ezt kell megakadályozni.

Nem sokkal később Cassandra is megjelent. A hotel nagytermébe az ablakon át beszűrődő fények egyre halványabbak lettek.

- Szóval mostantól Holló... - gondolkozott el.

- Igen.

- S mi lenne Holló programja?

- Leleplezni azt az összeesküvést, mely a világ ellen folyik.

- S ki hinne egy bukott embernek? Talán elhitte valaki is azt, amit Cyrus mondott?! Pedig ő sokkal jelentősebb ember volt.

- Cyrusról mindenki azt hitte, bolond.

- Nem mindig volt ez így. S téged talán különbnek tartanának?

- Akkor hát?

- Földalatti mozgalom vagy, Holló. Ravaszabbnak kell lenned ellenfelednél, s az erőszaktól sem riadhatsz vissza.

- Legyek terrorista?!

- Pusztán szavakkal itt semmire sem mész. A rendszer a te ellenséged, s a harcban minden eszköz megengedett.

Holló szomorúan vette tudomásul a kialakult helyzetet. Sosem képzelte volna, hogy egyszer kítaszított lesz. S a fényből az árnyékba kell vonulnia.

- Bűn és halál - fogalmazta meg röviden és tömören a gondolatait Holló.

- Ez New City - erősítette meg Cassandra. - Minden megváltozott, Holló. A város, az emberek, sőt mi is. A rendszer eltorzult tükörképei lettünk.

- Mi legyen programunk fő célja?

- Mindenáron meg kell akadályozni, hogy valaha is üzembe helyezzék a Föld-Agy rendszert.

A Föld-Agy rendszer tervezési fázisa befejeződött, a megvalósítása volt hátra, tudta ezt jól Holló is. Éppen ezért, még azelőtt lépni akart, mielőtt megépül a prototípus. Ha a tervek, melyeknek javarésztét ő dolgozta ki, örökre elvesznek, akkor talán sosem valósul meg a Föld-Agy rendszer. A legkézenfekvőbb megoldásnak a ChyberLab felrobbantása tűnt.

- Úgy intézkedtetek, ahogy megmondtam? - kérdezte Holló.

- Mindent úgy tettünk - válaszolta egy embere.

- Így akarom - mondta Holló.

- S vajon megállítja-e ez a világ menetét?

- Egy időre biztosan.

Miután az embere sietve távozott, Holló egyedül maradt a hotel nagytermében. A Nap már meghanyatlott, a horizont közelében járt, az épületek sziluettjei között bujkált. Elgondolkozott azon Holló, vajon merre tart a világ. Vakító fényei elbolondítják az emberek tudatát, színes reklámjai megvezetik a lelket, s az ész józanságát elhomályosítják. Nehéz küzdeni ellene. Csak az olyan kivételes emberek látták az igazságot, mint amilyen Cyrus volt. Ő volt az, aki felnyitotta a szemét, s most már tisztán lát. Az ő feladata is az, hogy felnyissa New City lakóinak és a világ szemét, hogy leleplezze az álságos rendszert. Cyrus hagyatéka ez. Halálának értelmet kell nyernie az által, hogy elhozza az emberek számára az oly annyira áhított megvilágosodást.

- Igen, így akarom - erősítette meg önmagának Holló.

Hitte, hogy ez lesz a legjobb megoldás.

A Neurális Világtanács eközben titkos ülést tartott. Fontos dolgokról esett szó, melyek az elkövetkezendő totális uralmat készítették elő. Az ülés megkezdése után fél órával azonban váratlan bejelentés történt.

- Elnök Asszony! Tisztelt Tanács Tagok! - kért szót az egyik tag. - Most kaptam a hírt, hogy a ChyberLabban egy rutinellenőrzés során robbanószerkezetet találtak...

A bejelentést felzúdulás követte.

- Valaki azt akarja, hogy a Föld-Agy rendszer sose készüljön el!

- Ki ez a valaki?

- Feltűnt egy ember, aki magát csak Hollónak nevezi. Ő állhat a dolog mögött.

Már sötét volt, amikor Cassandra felkereste Hollót.

- Nem sikerült a terved.
- Igen. Magam is rájöttem.
- Pedig ígéretes volt.
- New City ravaszabb, mint gondoltam.
- Ismét megpróbálsz?
- Nem. Ezentúl számítanak hasonló támadásokra, más eszközhöz kell folyamodnom - mondta Holló.
- Keresni fognak.
- Igen, meglehet, de egyelőre fogalmuk sincs, ki lehet Holló. Mindenesetre egy időre elhagyom New Cityt. A közelben van egy néhány négyzetkilométeres sziget egy világítótoronnyal. Talán ott húzom meg magam.
- Ha így látod jónak...
- Erőt kell gyűjteni.

Holló szavai, mint szélbe szórt homokszemek foszlottak szét a téridőben. Észrevétlenül teltek a napok. New City szétterült a horizont íve mentén, mint csodálatos álom, mely versenyre kíván kelni a múlandóság erőivel szemben. Az alapító Cyrus legtitkosabb vágya valósult meg ez által, hogy olyan maradandó értéket alkotott, mely szembe száll a természet romboló erőivel. A vadon hidegével szemben az otthon melege. Cyrus azonban meghalt, de örököül hagyta a világra ezt a csodálatos és különös álmot New City névvel. Felhők rohantak tova az égen, mint gyorsított felvétel, vízgőzből álló testük épült és enyészett, s közben eső hullott alá. A város és a világ élte a maga életét, hitte azokat a megszentelt szavakat, melyeket elültettek benne anno.

A kicsiny sziget magába fogadta Hollót, s mindazokat, akik vele tartottak. A régen elfeledett világítótorony valaha óriás hajóknak mutatott jelzőfényt, ma pedig a szellem úttörő napvilága ragyogja be tereit. Homokot fúj a szél a fövény felől, s az égen madarak lejtettek násztáncot. Minden olyan szép. A világ is az volt kezdetben, akár ez a sziget. Ártatlan és gyermeki. Panaszos hangját hallotta meg Cyrus, s megsúgta neki a bűvös szavakat, s felgyújtotta lelkében a civilizáció lángját. Holló fülébe is szavakat sutogott a szél, s a szemét maga Cyrus nyitotta fel, megmutatva ezáltal a világ álságos mivoltát. A szemellenzőként eléje vont rózsaszín függöny kárpitja széthasadt, s többé nem volt visszaút.

- Új kor köszönt be, Holló - szólalt meg egyik embere a reflektorteremben.
- Igen. Kezdetét veszi valami.
- A harc.
- Kettőnk harca ez, a városé és az enyém.
- S mi végre ez az elszántság?
- Örököül hagyta rám valaki, aki életével fizetett álmiaiért és vágyaiért.
- Nagy ember lehetett.
- Igen, az volt.

- S ki maga, Holló?

- Én nem számítok, s a nevem sem. Holló egy ember, aki örökölt egy feladatot.

- S mi lenne az a feladat?

- New City gonosszá és torzzá lett... - tűnődött el Holló.

A mondatot már nem fejezte be.

Párát hozott magával a szél az óceán felől, s Holló megérezte a sós levegő illatát. Itt minden olyan békés, egy percre mintha feledésbe merült volna a város, New City, mely a horizonton túl nyújtózott.

A napok egyre teltek, s Holló sokat gondolkozott. Múlni nem akaró képek költöztek az agyába. Cyrus szavai és a falakra írt bibliai idézetek. Lassan kezdett összeállni fejében a küldetés, mellyel a sors megbízta.

- Látjátok azokat a madarakat? - szólt oda embereinek Holló.

- Sirályok.

- Szabad lelkek.

- Meglehet. Mit akar ezzel mondani, Holló?

- Az a város átkozott.

De New City mit sem törődött Holló szavaival. Rendületlenül élete tovább gépek lelkei által vezérelt életét, s a Neurális Világtanács szeme előtt csupán egyetlen cél lebegett, a Computerszarnokok által oly annyira áhított Föld-Agy tervezet.

Az elfeledett lélek és a suttogó szavak elhalványulni látszottak, s úgy tűnt, csupán Holló az, aki megérti szavait. Furcsa állapot volt ez. Mintha a világ elméje meghasadt volna. A Neurális Világtanács is ülésezett, mialatt az elkövetkezendő feladatán tűnődött. A Világtanács Elnök Asszonya szólalt fel.

- Tisztelt Tanács Tagok! Úgy érzem, ma lezárult egy korszak. Leraktuk egy új világ alapjait, mely lassan, de biztosan életre kelt. A kezdeti nehézségek ellenére sikeresen megvalósítottuk mindazt, melyért oly sokat küzdöttünk, s talán megérhetjük, hogy új kor köszönt be ránk...

Az elnök asszony szavait éljenzés követte...

Egy ember pedig, aki a Holló lett, végső elhatározásra jutott a neki rendelt feladatot illetően. Kétségei elszálltak, s fejében immáron összeállt az, mit meg kell cselekednie. Úgy érezte, hogy ez az egyetlen helyes döntés, hogy ez Holló sorsa, melyet az élet neki szánt...